

Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya

SETEMBRE DE 1929 :: ANY X :: NUM. 109

Direcció i administració: Consell de Cent, 331, 1.^{er} - Barcelona

COMITÈ DE REDACCIÓ

Director

FELIP PROUBASTA

Redactor en cap

JACINT BREMON

Secció oficial

REDACTADA PELS SECRETARIS

Mutual Mèdica

JOAN MAS I OLIVER

Revista de Revistes

MIQUEL CABEZA

Medicina social

FRANCESC MONTAÑA

JOSEP M.^a GIRONA I CUYÁS

Sumari

M. TOST I PUNYET	Tindrem Casal	2
EMILI MIRA	Lletres de Nord-Amèrica	3
C.	Revista de Revistes	5
J. AIGUADER I MIRÓ	Laboratori Microbiològic Municipal.	
	Ramon Turró.	10
J. GONZALEZ I COROMINAS	La Borsa de permutes	13
	El miracle en l'art de guarir	39

Secció oficial

Sindicat de Metges de Catalunya: Donatius per a la Caixa de Beneficència durant el juliol de 1929 (14). — Assemblea Extraordinària de Delegats de l'any 1929 (15). — Homenatge al Dr. Higiní Sicart i Soler (15). — Assemblea extraordinària de 1929: Dictamen del Casal del Metge (16). — Noticiari (37).

Mutual Mèdica: Junta General Extraordinària de 1929: Convocatòria (29). — Consell Administratiu: Acta núm. 154 (30). — Moviment de Caixa durant l'agost de 1929 (33). — Moviment provisional dels Fons fins el juny de 1929 (34). — Socorsos d'invalidesa devengats durant el mes de juliol 1929 (35). — Pensions de vida devengades durant el mes de juliol de 1929 (36).

Tindrem Casal

per

M. TOST I PUNYET



A sis anys anàveu per hospitals, clíniques i dispensaris, el mateix a dintre que a fora de Barcelona; allí on es reunien un grup de companys, sentíeu parlar de la llar del metge. Les revistes professionals de la nostra terra, publicaren articles d'adhesió entusiasta al projecte del Sindicat. Algunes entitats mèdiques s'havien subscrit a l'emprèstit. Altres estaven a punt de fer-ho.

Això ens dóna una idea exacta de la manera ràpida com l'esmentat projecte va penetrar en la consciència de la collectivitat mèdica. L'aspiració Casal del Metge, era un fet viu i unànime. Ningú discutia llur conveniència. Es considerava com una imperiosa necessitat

La inesperada suspensió del Sindicat de Metges, va produir el mateix efecte d'un cop de martell al cap. Una fonda i agudíssima commoció van sentir llurs socis. Tot era desorientació i pessimisme.

Ben aviat, però, una reacció benfactora asserenà els esperits.

Normalitzada la vida del Sindicat, va surar novament per damunt de totes les aspiracions nostres, l'ideal suprem dels metges de Catalunya i Balears: Posseir una llar.

En cada Assemblea, malgrat no haver-hi de moment el propòsit de resoldre l'esmentada qüestió, s'entaulen debats amb el mateix interès com si fos d'una immediata realització. Això ens diu a bastament, que el desig de la Casa Pairal està arrelat en els nostres cors, igual com en el seu començament.

Malgrat els contratemps exteriors i les petites i passatgeres crisis internes, inherents al desenvolupament de totes les grans organitzacions, la fe i la constància en l'obra sindical mèdica, no ha pas minvat. La fallida d'amor al projecte veiem, doncs, com no ha existit mai.

El Consell del Sindicat va a resoldre ràpidament l'afer del Casal pels motius que acabo d'exposar en el present article. Altrament, solucionades ja les qüestions que afecten a la vida social del metge, Mutual Mèdica, Caixa de Crèdit, Cooperativa de Consum, etc., el Consell ha de dedicar-se de ple en portar a la pràctica un dels problemes bàsics de l'estament mèdic per tal de resoldre integralment el nostre ideari.

El que fou noble esperança, aviat es convertirà en esplèndida realitat. El dia de glòria s'a? costa.

De col·laboració

Lletres de Nord-Amèrica

per

EMILI MIRA

I

DONAR a conèixer als companys del Sindicat algunes de les particularitats de la vida mèdica als Estats Units és una tasca que no pot ésser realitzada sense abans donar una idea general de la vida a Nord-Amèrica. Així, doncs, em serà permès en aquesta primera lletra de sintetitzar quelcom de les meves impressions respecte:

- a) El país en si mateix; b) Els seus habitants; c) La seva vida. En successius articles tractaré de: La formació cultural i espiritual del metge, les condicions de la vida professional i allò que en podríem dir la política sanitària del país.

El paisatge nordamericà. Prescindint en absolut de la intervenció de l'home, és a dir, considerant res més que allò que hi ha de *primitiu* en el paisatge nordamericà, una sola característica comuna es troba entremig de l'enorme varietat d'aspectes que aquell ofereix, i és: la riquesa inesgotable de la terra, raó—al nostre judici—la més poderosa de la seva prosperitat. El sòl americà és generós, té una vitalitat insospitada i quan no produeix la més fantàstica i exuberant vegetació dóna carbó o petroli, o guix o metalls preciosos. Posseir un tros de *terra americana*, inclús en les llunyanes regions del Farwest, a Nevada per exemple, és tenir la seguretat de no poder morir de fam.

Hi ha llocs on la vegetació és tan variada i rica que hom arriba a tenir el desig de deixar plantat el bastó amb l'esperança de trobar-lo a l'endemà cobert de fruits.

La raó cal cercar-la a l'immens cabdal d'aigua existent. A tot arreu trobeu aigua en abundor, sigui estacionada en llacs immensos sigui davallant en forma d'impetuosos catarates, sigui passejant-se majestuosa en forma de rius que com l'Hudson, per exemple, permeten el calat dels majors transatlàntics.

I si la flora és abundant ja podeu suposar que la fauna no pot escassejar; la riquesa aviària i pecuària de certs estats del centre no té comparació possible amb la de cap nació europea. Resumim, doncs, la impressió: és un paisatge *vital* en el qual a cada moment *presentirieu* l'aparició d'un ésser vivent si no fos que els *sentiu* estimular *tots* els vostres òrgans sensorials contínuament (perquè cal advertir que, quan menys a l'estiu, hi ha un bé de Déu d'insectes de totes mides i tamanys).

Els habitants. Cosa curiosa i demostrativa de què *la funció crea l'òrgan*: abans que s'hagi arribat a conglomerar el tipus *físic* s'ha constituït el tipus *psicològic* del nordamericà. És, realment, curiós de veure com en aquest país hi ha totes les varietats morfològiques possibles de l'home; trobareu tots els colors, les mides i les formes que volgueu (això de l'americà *atlètic* és un mite creat per les empreses cinematogràfiques; hi ha una mà d'esmirriats i escanyolits que espanta, com a qualsevol altre lloc), però, això sí, qualsevol que sigui el seu origen exhibeixen *tots*, com a *ciutadans americans* les mateixes característi-

ques psicològiques i aquestes són: la *convicció de potència*, la *ingenuïtat*, l'*individualisme* i el *positivisme*.

Analitzem, breument cada una d'elles, perquè de la seva consideració deduirem després l'explicació d'algunes particularitats del "malalt" nordamericà.

La convicció de potència. Tot nordamericà, senyors, se sent fort i enèrgic, encara que no ho sigui. Habitant de la nació més poderosa del món, protegit per un sens fi de drets, dotat d'una llibertat gairebé il·limitada i voltat, a més, d'una fama d'home dur, creu que la seva més immediata obligació és *aguantar el tipus*, com d'em nosaltres, i consegüentment alça en el més preat recó de la seva ment l'altar en el qual rendeix la seva devoció a l'ENERGIA. Des de petit s'ha empapat d'aquesta idea, se l'ha fet sentir enèrgic i no té més remei que ésser-ho o semblar que ho és si no vol ésser apartat del camí i sofrir les conseqüències de la seva desadaptació al ritme vital del país. Amics meus, ací la gent camina de pressa encara que no tingui res que fer, trepitja fort i balanceja els braços convençuda que és alguna cosa. Els treballs s'envesteixen amb fúria i allò que es comença s'acaba, encara que una vegada acabat s'hagi de tornar a començar perquè estava mal fet. No exagero, descriu: el millor símbol de la vida nordamericana és la línia recta.

Es treballa amb fúria i es descansa amb fúria. Quan el nordamericà s'ha sentit suficientment enèrgic ha guanyat els seus minuts de mandra i no hi ha dubte que en aquest aspecte és també el primer. On s'és vist a un professor universitari explicar la lliçó amb els peus damunt la taula de treball, en mànigues de camisa i les mans creuades darrera el cap? Ací, ho he vist més d'una vegada. I un groom d'hotel refusar la possibilitat d'una propina i seguir eixarrancat en la cadira perquè havia acabat el seu servei? Ací m'ha succeït això també. En lloc més del món, em sembla a mi, s'observa amb més escrupolositat que als Estats Units el ritme del treball i el descans.

La ingenuïtat. Quant es digui de la simplicitat infantívola, de la ingenuïtat i sinceritat d'aquesta gent, és poc. N'hi ha prou en llegir uns quants diaris americans per a comprovar aquest fet: tots ells dediquen quant menys una o dues pàgines a publicar historietes il·lustrades i xistos exactament anàlegs als que podríem llegir al "Pa-

tufet" o al "Pinocho"; al principi jo em pensava que allò anava per a les criatures, però no: va pels grans, que riuen de bona fe i disfruten enterant-se de les "aventures" aèries, terrestres i submarines "d'un parell de clowns, o de les aventures d'un empleat estúpid, etc."

No sabia trobar una explicació causal d'aquesta ingenuïtat si no fos en el fet de què la manca de tradició en la vida col·lectiva l'ha fet desenrotllar-se d'acord amb bases psicològiques més primitives. Cap de les "ficcions" que la vida europea imposa en nom de la *urbanitat*, l'"educació social", etc., tenen llcc ací. L'americà no ha de viure, com nosaltres, en dos plans (intern i extern), no ha de dissimular res ni reprimir res; consegüentment la seva ment no és *tortuosa*, no és *maquiavèlica*, com la del més innocent europeu... i això el porta a la ingenuïtat, justament perquè la ingenuïtat és *l'absència de la capacitat de ficció*. Altrament, la llibertat que gaudeix i el confort material que el volta el fan ésser *optimista*. No cal ara remarcar l'estreta relació que existeix entre el bon humor i la ingenuïtat; sí, però, fer constar que és una relació recíproca, que explica molts fets de la vida del país del dòlar.

L'individualisme. És allò que en podríem denominar un individualisme "integral", no unilateral i convencionalista com el nostre. El bon nordamericà sap que per a poder fer el que li vingui en gana ha de deixar fer als altres el que vulguin; per ésser *tolerat* ha d'ésser *tolerant*, i comprenent-ho així no hi ha cap més país en què el *respecte individual* sigui observat amb tanta d'escrupolositat com a aquest. Això, sí, respecte no vol dir *ajuda*. L'infeliç que ací esperi d'ésser *ajudat* en qualsevol aspecte ja està fresc. Heu caigut?, ja vos aixecareu. Vos heu perdut?, ja vos orientareu. Conseqüència inevitable d'aquest individualisme és la facilitat amb què la gent acomodada va a l'hospital quan està malalta; de fet, el treball que cal fer per a tenir cura del malalt és pesat i convé que sigui *retribuït* i per això, el bon descendent de l'oncle Sam confia més en la "nurse" que en la dona per a cuidar-lo... Els metges de tots els països quan volen fer alguna intervenció arriscada han de convèncer a la família... ací és al malalt a qui heu de convèncer; la família no compta per a res en aquest aspecte, a menys que no hagi de *collaborar* en la vos-

tra obra. I aleshores les possibilitats d'aquesta col·laboració seran pràcticament calculades en termes matemàtics: tal quantitat d'afecte més tal altre d'obligació=a tal quantitat de potencial de treball. Per altra banda: tal quantitat d'ocupacions personals, més tal quantitat d'egoisme=a tal resistència. Si el primer factor domina la col·laboració és acceptada, si no, és rebutjada, però sense cercar pretextos, d'ent-ho rodonament: *I am too busy* (estic massa ocupat) o *I am too lazy* (tinc massa mandra).

El positivisme. L'ideal de vida nordamericà és pragmàtic, epicurista, utilitari. Però aquest utilitarisme no es limita al domini material, sinó que s'estén al domini espiritual: són bones les coses que proporcionen satisfacció; són dolentes les que proporcionen disgust. Heus ací la fórmula simplista que guia moralment a un gran nombre

de nordamericans. Això, indubtablement, és degut a què l'home és ací considerat ni més ni menys que com un *animal* bípede. Kaiserling ha remarcat de faisó mestrívola allò que ell anomena "L'ideal animal dels nordamericans" en un recent article que està ocasionant ara apassionats comentaris... I és, indubtablement, cert: es poden comptar amb els dits de la mà les persones que en qualsevulla població de grata-cels (*skyscrapers*) han llegit Plató o qualsevol altre filòsof o escriptor antic: no els interessa. Altrament, llegir coses abstractes els escalfa el cap i això és sempre desagradable... Val indubtablement més la pàgina festiva del diari...

No us podeu imaginar com aquest positivisme dificulta la tasca del metge en aquest país quan aquesta tasca ha de basar-se en l'arma psicoteràpica...

Revista de Revistes

per
C.

LA SANITAT A ALEMANYA

Suara s'ha publicat la Memòria oficial que exposa l'estat de la salut pública alemanya a l'any 1927.

En ella s'esmenta que la densitat de població ha augmentat des del 1910, de 124 a 133 per quilòmetre quadrat, i a les grans poblacions des del 21,3 a 26,8 per cent, de l'entera població.

El número de naixements comparat amb el del 1926 ha minvat un 1,10 per cent, o sigui de 19,5 a 18,4 per mil. De les nacions europees només França i Alemanya han tingut una proporció més petita en el mateix període.

La mortalitat general ha augmentat lleugerament en un 0,4 per mil. De la mortalitat total, la infantil ha baixat a 9,7 de 15,1 en 1913. La de malalties infeccioses ha augmentat només la de l'escarlatina, essent la de xarampió i diftèria iguals als baixos promedys observats des de la guerra. La febre puerperal ha minvat en casos

i mortalitat. En les malalties venèries s'ha remarcat una baixa en el xancro tou i sífilis, especialment en les ciutats propulsors, la qual cosa ha d'atribuir-se a la lluita portada a cap contra aquestes malalties. La mortalitat de tuberculosi ha minvat de 10 a 9,3 defuncions per 10.000 habitants.

Alemanya té, a conseqüència de les anteriors xifres, la mortalitat més baixa de totes les nacions europees en tuberculosi.

En càncer ha augmentat a 10,5 per 10.000 habitants. També els casos de malalties nervioses són més crescuts; des del 1881 a 1925 era de 3,1, essent en 1927 la proporció de 13,8 per 10.000 habitants.

Ha millorat la salut dels infants a l'escola; segons els informes dels metges inspectors escolars, 40 per 100 dels nens eren en bon estat, el 50 per 100 en estat satisfactori, i només el 10 per 100 en mal estat.

Hi ha a Alemanya prop de 5.000 dispensaris

per infants i nens de pit; foren enviats al camp 350.000 nenes per tal que hi passessin les vacances.

El número dels llits als hospitals per 1000 habitants era de 5,5 contra 4,3 en 1913.

LLITS DE PAGAMENT ALS HOSPITALS DE LONDRES

El número de llits de pagament, que va augmentant cada any com a resultat de les campanyes fetes per la B. M. A. i altres institucions mèdiques i sanitàries, és ara a Londres, segons una estadística publicada fa poc, de 1154 distribuïts en 88 hospitals.

Les estances pugen de quatre a sis guinees (unes 136 a 204 pessetes) a la setmana, en proporció als preus de la vida a Anglaterra. Apart hom ha de pagar algunes extres i el cost dels serveis mèdics i quirúrgics. No gens menys per persones més necessitades hi ha cert nombre de llits que no arriben a costar el mínim indicat, com també n'hi ha de més cars per persones de molt bona posició.

A fi d'orientar a les persones que vulguin acollir-se a les institucions hospitalàries en els serveis de preferència, el "King Edward's Hospital Fund" (Comissió Central d'Hospitals) ha publicat un fullet on s'esmenten el nombre de llits de pagament a cada hospital, amb les corresponents tarifes e indicació dels serveis extraordinaris, que segons la voluntat del pacient i la família del mateix poden ésser satisfets, com a tals serveis extraordinaris o com un tant per cent damunt la pensió i de vegades inclosos en els preus d'assistència mèdica o quirúrgica. Aquests serveis extres són: Anestèsia, productes farmacèutics excepcionalment cars o embenaments especials: tractaments elèctrics i helioteràpics, massatge, infermeres especials, sala d'operacions, exàmens patològics, radi i raigs X. Els llits de pagament són individuals o en sales reduïdes, però rarament en sales grans, separats en cubicles.

En molts dels hospitals s'han fet contractes d'assegurança amb organitzacions professionals i de classes mitges per tal d'assegurar l'assistència de llurs membres. Això apart dels llits de pagament que estan destinats als malalts inclosos en la Llei nacional d'Assegurances i de les Caxes constituïdes legalment.

INTERNAMENT HOSPITALARI A NORD AMERICA

M. F. C. Smith, cirurgià general, assistent del Servei de Sanitat pública dels Estats Units, ha presentat al Comitè de l'"Office Internacional d'Higiene pública" un "rapport" interessant, sobre l'evolució de la Medicina al seu país.

De l'exposició i comentaris que en fa H. Carrión a la "Revue pratique de Biologie appliquée", extractem els següents punts:

"L'ensenyament que es desprèn del treball és la desaparició progressiva del metge rural i a les ciutats del metge de família. Per exemple, diu Smith, que a l'Estat de Vernon, que és sobretot rural, el nombre de metges ha baixat, des del 1900, de 659 a 400. En canvi, el número d'Hospitals, al mateix Estat i en el mateix període ha pujat de 9 a 29. Cosa la qual demostra que el número de metges als districtes rurals no ha descendit únicament com efecte de la despoblació del camp, on els habitants a Amèrica, com a Europa, són atrets per les grans ciutats. El número de malalts en els districtes rurals no ha minvat visiblement, però els malalts van cada vegada més als hospitals en lloc de reclamar els serveis del metge aïllat. També a les ciutats, el metge privat veu que la seva clientela minva i en canvi augmenta l'hospitalària".

Quals són les raons de semblant canvi en els costums? Com és que l'hospital, que era abans un lloc temut, àdhuc per la gent pobra, és esdevingut una institució on acudeixen cada vegada en major nombre, persones que no són obligades per la total manca de recursos?

Cal meditar en els motius, múltiples i diversos.

Comencem per l'assistència mèdica. Sembla que a Amèrica com a la nostra pàtria (l'allusió a França pot ben bé estendre's al nostre país) hi ha crisi d'allotjaments que fa molt més difícil l'assistència domiciliària. L'exigüitat de les habitacions a les ciutats—diu Smith—fa gairebé indispensable que els casos obstètrics i els que necessiten una cura continuada tant de dia com de nit, siguin tractats fora del domicili familiar. Això es complica amb la tendència de fer vida hotelera o de pensió, obligada per causes distintes. Aquest estat de coses amenaça encara d'intensificar-se i hom no pot preveure quan acabarà. Les "ciutats tentaculars" de Verhaeren estan

talment poblades, que no poden deixar més que espais ridículament estrets a llurs habitants.

En segon lloc ens sorprèn un poc el saber que els ciutadans dels Estats Units, els més rics del món, cerquen l'economia anant als hospitals, on troben "tot el necessari a més bon preu". Hom podria creure que aquesta sort només cabia als ciutadans, les quals economies i finances havien estat anorreades per la guerra.

Quan a les raons d'ordre purament econòmic, l'abandó del metge privat preferint el servei d'hospital, és degut, en gran part, a la complicació actual dels mitjans d'exploració i d'especialització intensa de les diferents branques de la medicina.

Endebades ens extendríem en les dificultats que actualment troba en la majoria de casos el metge de família—especialment als medis rurals—davant la necessitat d'investigacions múltiples, sols factible en clíniques i hospitals, disposant de tots els mitjans de diagnòstic i també de tractament.

A Amèrica, on els hospitals han assolit graus d'organització envejables i que estan construïts segons les exigències modernes, la qual cosa explica l'atracció considerable que han exercit damunt el públic.

A casa nostra potser hom trobarà exagerada aquest corrent, podent-se demanar, com hom demana als laboratoris privats, dades per fer el diagnòstic. Però a un país on la part clínica pròpiament dita, disminueix de dia en dia a benefici de les xifres i els gràfics demanats als aparells; on el taylorisme es mestre en tots els capítols de l'existència i l'home ja no és un home que tingui individualitat, sinó un organisme anònim igual als altres organismes i sotmès als mateixos mètodes de recerca, no és d'estranyar que la tendència s'accentuï a passos agantats.

L'especialització exagerada ha contribuït també a què el metge aïllat es consideri insuficient (recordi's el metge de les *Morticoles*, que només tractava les malalties de l'omoplat esquerre) i que la gent cerqui els serveis dels hospitals.

L'hospital esdevé a més un centre mèdic al qual pot recórrer qualsevol per la malaltia que sigui. Allí se li farà l'examen complet i se l'adreçarà, després, al servei que convingui, a la seva malaltia, servei que tindrà l'obligació d'acollir-lo, i on se'l tractarà segons les darreres regles de l'art i d'acord amb les més modernes adquisicions

mèdiques. Aquest faïso de considerar l'home malalt ha estat objecte de nombroses crítiques, especialment pel que fa al menyspreu amb què es té la personalitat humana. Ésser tractat, es tan sols tenir a mà els darrers procediments de recerca, els instruments més costosos, els medicaments més recents i el metge més competent? Això, evidentment, pot ésser útil, malgrat que l'especialització massa estreta serà de vegades un obstacle per la visió del conjunt. Es corre el risc de "què els arbres privin de veure el bosc". Però ésser tractat és també ésser objecte de la sollicitud d'un metge que pren en el malalt un altre interès que el d'una observació clínica anònima, que us coneix i coneix als vostres, que no ignora els vostres antecedents i els de la vostra família, depositari d'un munt de secrets que el malalt mateix ignora i que aquest no podria, per tant, confiar a la màquina de tractar que us rep en aquests centres ultra-moderns.

Ésser cuidat vol dir també tenir entorn del lilit l'afecte dels éssers estimats, dels qui viuen la vostra vida, que posseeixen el vostre afecte i us donen el seu i pels quals no són únicament un número al qui convé donar tal o tal remei a hores fixes i quals reaccions no seran més que incidents dignes d'ésser registrats, sense que tinguin el menor ressò en els indiferents que apliquen el tractament ordenat.

Aquesta manera de pensar farà potser arrancar les espatlles als utilitaris del present moment. Esperem de veure'ls en el perillós moment crític de la malaltia per a veure si faran també, en aquell instant, menyspreu de les concepcions, al seu juí, massa sentimentals, que acabem d'emetre.

* * *

Entre nosaltres, perquè aquest sistema hospitalari generalitzat s'aclimati, cal que els hospitals canviïn. De voler atreure tota classe de malalts, vells i joves, pobres i rics, han de transformar-se (també caldrà—diem nosaltres—que canviï la nostra psicologia). Això és, el que fan ràpidament a Amèrica. Cal també que es modifiquin, si volen poder admetre tota classe de malalties.

Mr. Smith, per tal que això pugui fer-se, recomana la institució d'establiments que, a més dels malalts de medicina general (si és que subsisteixen), puguin entrar-hi els de qualsevulla malaltia legítimament especialitzada. Cal reconèixer

que això és difícil. En el nostre vell món, a certs malalts (infecciosos, mentals, tuberculosos) els reservem institucions especials. A Amèrica hom s'esforça en no separar aquests malalts dels altres, qualsevulla que siguin les seves necessitats. Mr. Smith no veu cap dificultat en admetre en un mateix hospital, diftèrics, neumònics, alienats, neuropàtics. El sistema de "boxes" li sembla suprimir gairebé tots els inconvenients, sinó tots.

Els hospitals haurien d'ésser oberts als psicòpates, per fer-hi tenir cura de les crisis periòdiques; també als que desitgessin de posar-se en observació per tal de saber l'estat de llur salut, encara que aparentment normal, o sigui, per a fins de medicina preventiva, i finalment, haurien d'ésser també llocs de convalescència.

Aquesta multiplicitat d'usos obliga a concebre construccions ben diferents de les que concebien. Els darrers hospitals construïts a Nord-Amèrica i els que volen construir aviat, oferiran un aspecte totalment nou.

"Els hospitals—diu Mr. Smith—han perdut llur caràcter d'austeritat religiosa i llur aspecte penós d'obra de caritat. A més a més s'acosten a l'hotel familiar... Els tapissos, els cortinatges i àdhuc els quadres, han deixat d'ésser "tabu", perquè es té una idea més justa de la manera de transmissió de les malalties. Els revestiments d'una blancor que cega i l'ascetisme de les instal·lacions, han deixat lloc a les parets i plafons pintats, a una distribució agradable i a un confort en l'amoblament". Cada vegada més, es va a les sales particulars, per més que molts encara prefereixen la sala comuna. El nou hospital de la Quinta Avinguda, a Nova-York, no té sala comuna. Està fet de sales particulars, per 420 malalts; cada una d'elles amb sala de bany i gabinet de toilette. Als nostres ulls d'uropeus això correspon més al que coneixem amb el nom de "Casa de Salut" o "Clínica", i encara d'aspecte luxós. L'originalitat americana és, doncs, l'haver transformat l'hospital en casa de salut, però, casa molt vasta per a poder rebre-hi a cents malalts de tota mena.

Hom no acabaria si volgués esmentar totes les particularitats dels nous Hospitals nordamericans. No pot pas cabre dubte que estan com diuen allà *up-to-date*. Coste quantitats formidables, ja que es cerquen els materials més aptes, fins vi-

dres per deixar passar els raigs ultra-violetes. Són, però, accessibles a totes les fortunes des de la classe mitjana als rics, ja que els pobres són tractats gratuïtament. Manca saber si aquests tenen també el mateix confort.

Entre nosaltres hi ha també la tendència d'anar cada vegada a l'hospital. Però no podem oferir al públic semblants instal·lacions. També és veritat que som més pobres.

Però a tot el confort—diu M. Carrion—, als laboratoris múltiples, als ultra-especialistes preferim encara al bon metge conscient que ens tractarà com amics, ens dirà el que és necessari, el que és superflu.

Preferim—segueix dient—l'atmosfera íntima i reconfortant de la llar, i la presència dels éssers amats, a l'entorn del nostre llit. Però és cert que a Europa som ben retardataris.

LA LLEI D'ASSEGURANCES SOCIALS A FRANÇA

La Confederació de Sindicats mèdics francesos celebrà la seva assemblea general el darrer mes de juny. Els delegats representaven a 17.000 metges i, naturalment, el principal tema de discussió fou la nova llei d'assegurances socials.

Recordem, breument, la història d'aquesta mesura legal que tant de temps ha estat entretinguda en el Parlament francès. La seva discussió parlamentària, amb els repetits ajornaments, han necessitat deu anys de treballs preliminars.

Ambdues Cambres nomenaren Comissions per tal d'estudiar el projecte, i l'any darrer fou aprovat un primer text pels diputats i senadors alhora. Un projecte complementari o "reglament d'aplicació" ha estat agregat després, el qual té per objecte resoldre o aclarar els petits punts que no preveia la llei primerament aprovada.

Llei i reglament han d'entrar en vigor el primer d'abril de l'any vinent, en la qual data els diferents departaments oficials que curaran de l'aplicació estaran formats.

Què ha passat amb la classe mèdica durant aquest temps? Fa alguns anys, quan ja el Parlament estava completant els seus treballs per deixar llest el text definitiu, la professió mèdica es dividí en dues seccions: la vella Unió de Sindicats i una nova Federació de Sindicats. Fou el pitjor que podia ocórrer als metges en el moment

en què començaven difícils deliberacions dels representats llurs i el govern. L'any darrer s'uniren les dues Associacions rivals sota el títol de "Confédération des syndicats médicaux de France". En aquesta data, el projecte havia estat ja aprovat, malgrat que no es pensava encara en el "Reglament d'administració".

Cal una altra explicació. La nova llei s'aprovà precipitadament fa dos anys, uns dies abans de les eleccions generals, i pensant en les mateixes. El govern prometé aleshores que la llei es revisaria i seria modificada després de les eleccions, però res d'això ha estat portat a terme en els dos anys transcorreguts des de l'aprovació.

L'assemblea de delegats sindicals tenia així, enfront, una situació ben definida, i sentint la força de la unitat dels metges francesos, decidí de fer una intensa campanya per a la revisió de la nova llei.

La unanimitat de parer mostrada pels delegats, ha evidenciat que la llei, en la seva forma actual, no pot acceptar-se, ja que en ella el secret professional, l'elecció lliure del metge i altres diver-

sos punts, no han estat tinguts en compte d'acord amb les aspiracions de tot l'estament mèdic francès.

S'acordà de fer un fons per dur endavant la campanya projectada i cada metge ha d'aportar-hi la quantitat de cent francs.

És interessant de remarcar que els ciutadans estranys a la professió mèdica, que eren hostils a la mateixa en aquesta qüestió de les assegurances fa alguns mesos, ara comencen a canviar llur actitud. Digne d'observar-se és que alguns diaris han publicat el text íntegre dels acords presos per la Confederació, cosa que no haurien fet fa dos anys. I el mateix govern no té tampoc la confiança absoluta que tenia abans de poder posar en vigor la llei a la dada assenyalada del vinent mes d'abril.

D'això hom pot treure'n tres conseqüències, no per sabudes i vulgars, menys interessants, que poden incloure's en dits corrents: que la divisió és la desfeta, i la unió és la força i que la valor de les campanyes justes les fa inaturables en la consciència i en la realitat.

E nostre moviment Científic - Mèdic

III

II.-Laboratori Microbiològic Municipal

RAMON TURRÓ

per

J. AIGUADER I MIRÓ

Es la figura gegantina del nostre desvetllament científic. I en emprar aquesta imatge no ens arrossega un vell tòpic sinó el desig d'ajustar-nos a la realitat. Turró no és el ciclop que amb forces sobrenaturals coacciona la voluntat d'uns homes i els mena pels bons viaranyes que no volien seguir, però si el capdavanter, i més que tot, la personalitat vistent d'un grup de selectes que volien connectar la nostra terra als afanyes científics que anaven envaint l'Europa; per la seva grandària és la personalitat de més relleu d'un escamot de frisosos de clima europeu per a la nostra vida espiritual. Per això ens sembla un gegant perquè es veu de més lluny que els altres.

No narrarem al detall la seva vida. El volum d'En Leandre Cervera, "Dr. Turró", de la col·lecció de "Quederns Blaus" s'ha fet popular; quan la seva mort, diaris, periòdics i revistes, publicaren notes biogràfiques repetint uns dels altres les mateixes dades, interpretant la seva actuació amb els mateixos elogis. Després d'aquells entusiasmes tan efusius, però, avui, passats tres anys de la seva mort, el mes de juny s'escaigueren, penso que no han parlat més d'ell—i en lloa de tots voldria equivocar-me—que "Monografies Mèdiques", que en juny de 1927, en celebració del primer aniversari, publicà per a reintegrar-lo al català, el seu treball de metodologia científica, "El mètode objectiu", prologat amb un notable estudi de Jaume Serra i Hunter, "Característiques fonamentals de la Filosofia d'En Turró", i uns comentaris nostres en el mateix volum, "El culte dels grans homes. El Dr. Turró"; i més tard el ma-

teix Serra i Hunter, en una documentadíssima conferència en la qual explicava la seva filosofia. Per contrast amb aquest oblit col·lectiu i públic, el record de Turró perdura en els seus deixebles: presents uns quants, pocs, dos o tres, en una reunió, malgrat siguin minoria, per poc que els temes de conversació s'adiguin, la figura de don Ramon es presenta i el seu treball científic, la profunditat del seu pensament o els seus consells tècnics omplen de dignitat la conversa, o de gràcia les seves dites i anècdotes tan sucoses d'humanitat i bonhomia.

I és un tort que fem al Mestre, i potser més gros que ens fem a nosaltres mateixos no pouar en aquella vida, que si fou profunda i bella pel pensament, fou pintoresca i sobretot educativa, en la seva actuació. Tres quarts de segles, els més vibrants per nosaltres, els de més intensitat per a la vida pública de Catalunya, contemplà el doctor Turró. Contemplar és un dir; el Dr. Turró no era pas de la fusta dels espectadors contemplatius, al contrari, es llançà en mig de la brega amb tota la seva impetuositat, i la barreja no era sovint pura literatura, sinó d'una intensitat i una ferotgia que només podien resistir-la homes de bon tremp i alta idealitat. No mancaren aquestes qualitats al Dr. Turró, i per això no fóra treball eixorc una biografia comentada i glossada amb finalitat d'exemplarització col·lectiva, i sobretot, de la joventut.

Podríem especular la biografia d'En Turró com una vida paral·lela, car dins d'ell conviuen dos homes fortament lligats al tarannà més contra-

dictori de l'època. Les onades brutals dels sentiments i dels idearis que durant cinquanta anys en llur pugna trasbalsaren la nostra terra, visqueren i lluitaren dins del seu esperit per a resoldre, allí dins, en mig de la sensibilitat viva del seu esperit, la controvèrsia furiosa. Turró sembla que per un mal voler vulgui incorporar la paradoxa: estudiant de Medicina, deixa la carrera i es fa guerriller per a combatre per la llibertat; retorna a la Facultat, i quan només li mancava una assignatura, la Medicina legal, abandona la Medicina i estudia Filosofia i Lletres; vol esdevenir literat i periodista i, per contrast, obté èxits sorollosos escrivint sobre assumptes mèdics; es bat amb Letamendi, per privar que la Medicina sigui un aspecte de la Filosofia i només la raó sigui la única tècnica de captenir la veritat, i ell, filosòficament, és un culterà de la raó; fa vots de castedat científica, treballa en un recambró, cobra quinze duros com a ajudant del Laboratori Municipal i es dedica, amb certa traça i relatiu bon nas, a especulacions bursàtils; aconsegueix una autoritat científica universal i aleshores deriva bona part de les seves activitats a la Filosofia; és liberal i esquerrà i s'espanta de l'embranchida obrerista. Dins del seu esperit totes les veus de la terra tenen ressò i s'envesteixen amb fúria les unes contra les altres. I és que en Turró és la joventut d'un poble que es desvetlla com a unitat ètnica d'un llarg somni i en voler destriar el seu camí dubta i es desorienta perquè tots els camins l'atrauen i tots els troba igualment bells.

Malgrat tot, En Turró sent dins d'ell el geni mèdic, que era el seu destí, i per damunt de totes les temptacions emmena vers la Medicina tota la força del seu talent. Marxà a Madrid per allà l'any 1873 en cerca d'un ample espai a les seves aficions literàries i fou redactor d'"El Progreso", diari que dirigia En Comenge. Fruit d'aquestes aficions, publicà en 1878 un volum de prosa i vers, "Composiciones literarias", molt fluix, ple el seu estil de tots els pecats més dolents de l'època. La Medicina, malgrat el seu refús en seguir-la i el seu vot de dedicar-se a la literatura—com el de Ferran de dedicar-se a la pintura mentre s'enamorava d'un microscopi—podia més que la seva voluntat.

Les seves primeres envestides mèdiques les dedicà a un treball de Fisiologia. Es comprèn donat l'apassionament del Dr. Turró abrivat per

una joventut impetuosa; la Fisiologia en estudiar el moviment i l'acció vital s'encara davant de la tragèdia de la Medicina que mai no pot lligar prou bé el dinamisme biològic a una llei ni a una disciplina. Començà a publicar una sèrie d'articles sobre la circulació de la sang—"examen crític de la teoria regnant sobre el moviment circulatori de la sang i assaig sobre la teoria per la qual hom ha de reemplaçar-la", diu a la portada de la traducció francesa—a la "Independència Mèdica" primer i després a la "Revista de Medicina y Cirugía Prácticas". En aquest estudi es refuten les explicacions de Marey sobre la circulació arterial. A la teoria mecànica del repartiment de la sang per tot el cos per l'esforç únic del cor amb què Harvey i els seus seguidors interpretaren en el primer moment el fenomen de la circulació, Marey i els seus deixebles l'esmenaren només concedint a les artèries una elasticitat purament passiva i condicionada també per aquesta contracció cardíaca que la desvetllava en omplir i dilatar el vas. Turró oposà aquesta teoria, mal adaptada als fets, les troballes de les seves recerques, de les quals en derivava, que la funció de la paret no era passiva sinó que estava dotada d'una contractilitat rítmica qual òrgan n'era la túnica muscular. Els articles foren recollits pel Dr. Jules Robert, un metge francès que aleshores vivia a Madrid, i editats en 1883 en un volum per la casa Berthier de París. El llibre féu forrolla a l'estranger; Marey, al qual refutava, el felicità i encoiratjà en una lletra plena de noblesa. En canvi ací passaren els articles i el llibre desaperebuts, fora d'uns quants selectes barcelonins—els doctors Jaume Pi i Sunyer, Rodríguez i Méndez, Giné i Partagàs, Rull—els altres no n'hagueren esment.

En 1882-1883 publica a Madrid un treball. "Apunts sobre la fisiologia del cervell". És un estudi mèdico-psicològic en el qual només els títols dels capítols ja ens mostra l'abast i l'audàcia del seu autor: I, Fenòmens d'ordre físico-químic que tenen lloc durant el treball cerebral; II, De l'anàlisi subjectiu com mitjà d'investigació; III, El dolor no és una sensibilitat específica; IV, Del dolor i del plaer subjectivament considerats. Aquests són els temes que En Turró descapdella a través de l'obra.

En Turró, però, encara portava a l'espatlla el fusell de guerriller i a com a guerrer irregular

no tenia gens d'amor als camins trillats, i oposa tota l'energia del seu saber i de la seva impetuositat a contradir les prèdiques i doctrines de Letamendi. Letamendi, amb un gros talent, però amb una facilitat d'expressió i de comprensió formidables havia estat pervertit per aquests dons divins i, malacostumat per l'èxit, creia amb ells només poder resoldre tots els problemes científic-mèdics. L'observació dels fets biològics interpretats per la raó: heus ací un mètode senzill que fou norma de la Ciència mèdica i que l'emmenà per viaranyos perdedors durant segles; tota temptativa de provar altres camins era considerada escandalosa i heretge. Aquesta resistència a la recerca de la veritat entremig de la matèria llança la Medicina en mans de sistemes fundats en fets mal observats moltes vegades, no mai controlats per l'experimentació. La Ciència no és com la Literatura i l'Art en els quals una cosa només demana per a ésser creguda que sigui versemblant i bella—més bella que versemblant. En Ciència quan una explicació només és versemblant no té cap argument en favor seu i més aviat, inclús, crea una desconfiança per temor que se'ns emporti i suggioni la seva lògica mancada d'experiència i de control.

Turró s'aixecà irat contra el letamendisme cada dia més intransigent i discordat en prendre una actitud agressiva contra el mètode experimental que envaïa el món saví europeu. Precisament contra Letamendi tenim els metges aquesta acusació: la d'haver explotat el seu talent per a deturar l'entrada de les doctrines de Claudi Bernard i haver reeixit, retardant cinquanta anys la nostra incorporació científica a Europa. Per aconseguir-ho, Letamendi, abans, havia envestit i atropellat d'una manera brutal a Pere Mata, el gran metge, per al qual l'Europa i el Progrés era una religió i s'havia fet l'apòstol dels nous mitjans científics de recerca de la veritat. Letamendi, fill de Catalunya, havia vençut a Mata, també català, però, un fill de la nostra terra, Turró, tenia de fer-li la llei. Dona gust encara avui de llegir els articles que a l'any 1882 i 83 publicà a "El Siglo Médico" contra la fórmula de la vida.

Però no era aquesta activitat, purament racionalista també, on En Turró havia de trobar el seu fort, sinó en encarar-se directament amb la matèria. Aleshores, els treballs de Pasteur atreien

tota l'atenció del món mèdic, i Turró enfebreït sempre per la passió de l'època emmenà les seves especulacions vers la Bacteriologia.

De retorn Turró a Barcelona, en 1885 posà, junt amb en Darder, un laboratori particular al carrer d'En Guàrdia i es dedicà ja de ple a la bacteriologia. Ensenms, el Dr. Jaume Pi i Sunyer, que havia guanyat la càtedra de Patologia General de Barcelona, aconseguí que s'installi un laboratori microbiològic per En Turró en un recambró de malendregos que hi havia dalt del terrat de la Facultat de Medicina—una mena de colomar, en diu molt gràficament En Cervera—. Allí continuà el seu treball d'autodidacta, també, per a entrenar-se en la nova Ciència.

Una altra marrada de la vida paroxal de Turró: quan li mancava una assignatura, la Medicina Legal, deixà la carrera i estudià Filosofia i Lletres, i ara, malgrat els precs dels amics que volen que acabi els seus estudis, preferix estudiar i examinar-se, a Santiago, de Veterinària. Llicenciat, ingressà en el cos de Veterinaris municipals i en inaugurar-se en 1887 el Laboratori Microbiològic Municipal En Turró hi és destinat a les ordres d'En Ferran.

Ben aviat els dos caràcters, tan agermanats per l'època, tan distants en psicologia, renyeixen i la vida d'En Turró en el Laboratori del Parc es fa impossible, car En Ferran es val de la seva autoritat de cap per a dificultar les seves activitats científiques. Afortunadament, amb la creació en 1901 de la secció autònoma de reconeixement de substàncies alimentàries en el mateix Laboratori del Parc, és nomenat director de la part d'investigació bacteriològica mentre el Dr. Calvet dirigeix la secció química.

Mentrestant, el Dr. Turró ha de deixar el laboratori de la Facultat de Medicina per la mort del Dr. Pi i Sunyer. El Dr. Fargas, president de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya, li encarregà en 1897 la direcció del laboratori creat aleshores en l'entitat, per educació de metges i estudiants.

En 1905 és expedientat i separat definitivament el Dr. Ferran, del Laboratori del Parc, i es nomena el Dr. Turró director de la Secció de Bacteriologia general, una de les tres en què es dividí. Però ací farem punt perquè per la importància que tingué en la nostra Ciència cal estudiar-ho amb més detenció del que ens permet l'espai que ens resta.

Tribuna lliure

La borsa de permutes

per

J. GONZALEZ I COROMINAS

JA fa temps que volia manifestar una idea que segurament no és nova, ni tan sols me'n vull adjudicar la paternitat; però davant d'alguns casos ocorreguts ben a la vora i estimulat per la vostra amable lletra, m'atreveixo avui a exposar-la, comptant que tal vegada algú més pràcticament la recollirà i es farà gran arribant inclús a poder arranjar assumptes que unes vegades per punt i d'altres per manca d'orientació, fan que molts companys sostinguin situacions verament insostenibles, amb menyspreu i descrèdit els uns dels altres, ja que desgraciadament quan s'arriba a aquest extrem, es consideren lícites i justificades tota mena d'armes.

Per altra banda, jo crec que tots aquells que estimem de debò el Sindicat, tenim l'obligació d'intervenir directament mitjançant l'exposició de punts de vista redemptors, els quals, recollits i meditats per d'altres completament aliens a l'ambient del que ho escriu, converteixen en pràctica una idea que prenent cos es faci realitzable.

I anem ara a l'esmentada idea.

En el medi rural, el metge pateix d'allò que en podríem dir malaltia de desgast. Ja pot ésser estudiós, ja pot sacrificar-se, ja pot fer, com vulgarment es diu, més d'allò que pot que al capdavant el desgast ve. El fes-ne cent i erren una és una sentència evangèlica en els pobles; ara és una broncopneumònia que haurà arrabassat el fill d'un propietari influent i amo d'altres, cas més o menys comentat per les comares que servilment s'arrosseguen per la casa; ara serà (que de tot hi ha) un vellet impossibilitat que no acaba de desaparèixer, serà per si va massa a missa o si no hi va, política pel diari que llegeix, etc., el resultat és sempre que ve el cansament, el desig de veure cares noves, i per què no dir-ho?, mals companys que s'aprofiten de l'ocasió portant l'aigua cap al seu molí, moltes vegades per una mala entesa enveja.

El fet no falla: els que es titulen rics i directors del poble, no poden concebre d'ésser visitats pel mateix metge que visita els pobres, almenys ha d'exigir més sacrifici, demanar més, té la seva influència personal i el domini de molts vassalls, el pobre llavors es creu més desatès, i avui és veu un malalt que va a fora, demà un altre en plena convalescència, després d'haver-lo tret d'un greu cas, vénen els comentaris, la cosa es fa gran, s'hi fiquen les antipaties i molèsties personals, i el metge perd a més de la força moral, la fe i la il·lusió, ambdues coses tan necessàries pel ben viure.

Davant d'això, és com parlant amb altres companys se m'ocorregué el pensar, per què no podem fer els metges una combinació de trasllats, permutes, o digui's com es vulgui, quan arriben aquests casos? Tots hi guanyaríem, s'evitarien les competències moltes vegades ruïnoses i sempre contraproductes.

Inclòs en les carreres oficials, quan per una o altra causa un col·locat no està prou bé, demana una permuta, un canvi amb un altre company, i gairebé sempre són els dos els que hi surten guanyant.

Però no hi ha que pensar solament en aquests casos; potser també per estar més a la vora de la família; per atansar-se a un centre d'educació pels fills, per pròpia instrucció en estar al costat d'un districte científic, etc.

Pensem-ho bé i veurem el gran nombre d'assumptes que resoldria allò que en podríem anomenar Borsa de permutes.

El nostre Sindicat, amb tota reserva, podria posar al metge inscrit en contacte amb els que podrien voler i llavors ells dos, convenir-se els tractes particulars.

Despesa pel Sindicat, cap; tot aquell a qui pel seu mitjà se li arrangés la situació, vindrà obligat a satisfer una quota mínima que es podria fixar,

per tal de sostenir les despeses, cosa la qual gustosament es faria; amb el ben entès, que en poder del Sindicat haurien d'obrar totes les dades de sou, cens, etc., però, sobretot, el motiu del seu malestar; així, de passada, es faria una estadística de pobles indesitjables, i el que anés en ells sabria d'antuvi del peu que es dolen i tenir-ne cura.

Us sembla bona la idea? Jo us prego que l'estudieu, que la discutiu, ja que solament així podrà tenir forma i fer-se viable.

Penseu que hi ha molts de companys que per no

existir aquest canvi, sofreixen les molèsties i el disgust de la professió penseu que aquesta és la mare de les competències, que tant ens denigren. Feu que cadascú hi digui allò que més hi sàpiga, amb plena confiança amb el nostre Sindicat; Providència que ens ha portat totes les millores que gaudim i que només espera noves idees de redempció per fer-se gran ell i de passada fer-nos a nosaltres metges dignes i lliures.

Vilabella, 1929.

Donatius per a la Caixa de Beneficència del Sindicat de Metges de Catalunya durant el juliol de 1929

Laboratoris -Andrómaco - (GLEFINA-TONIC SALVE) donatiu mensual) 100 Ptes.



Laboratoris Ibero-americanos



Productes opoteràpics Sèrums, Vacunes, Cataplasmes

Carn Vegetal (subscripció mensual)	75 »
Dr. X.	50 »
De la casa Wassermann, id. id. Lecitina, Valero-Fosfer, Lacto-Fosfer, Gadil. lodes, Diarsen-Iodos, Atussol, Aspasmol.	60 »
Laboratoris Busto, id., id.	60 »
Productes VIAN, id. id. (Ferments làctics, Iodotona (iodo orgànic) Tubercularsyl)	50 »
Institut de Biologia i Serumteràpia IBYS, id., id.	50 »
Societat Nestle (donatiu mensual)	50 »
A. Gamir, Silal, Bardanol, id., id.	30 »
Dr. Ornosa Soler , de Reus: Novocarrel antisèptic electrolític i de Carrel; Nasaleína Duncans, pomades antisèptiques nasals; Lactagenina, reconstituent i galactogen complet (subscripció mensual).	25 »
Laboratoris R. T. B. - Plasmaserum, Arterol, Enobiol, Gastroclorina, Perleucuterol, Eupartol, Tannoviol i Linfodermol (donatiu mensual)	25 »
Laboratoris Fills de Maria Pagès - Mataró- (Higienina) irrigacions - Pomada Oulothelle talls dels pits - Rob - Galega galactogen - 1 i 2 en l'embaràs, en la lactància, donatiu mensual	25 »
Casa Santiveri.-Vitamin-Fruit (Llet de fruites)	10 »
Iodalgon i Treponemol	10 »
Ceregumil FERNANDEZ (Fernández Canivell & C. ^a)	80 »

Assemblea extraordinària de Delegats de l'any 1929

EL Consell del Sindicat de Metges de Catalunya, usant de les facultats que li atorga l'Estatut vigent, i de conformitat amb l'article 16 del mateix, en sessió del dia 25 de l'actual, acordà convocar Assemblea de Delegats extraordinària pel dia 27 del proper mes d'octubre, celebrant-se la reunió a les 10 hores del matí, en el local conegut per Teatre Escola, carrer Consell de Cent, 264, Barcelona, havent-se de deliberar sobre la següent

ORDRE DEL DIA

Casal del Metge

Acords precisos per autoritzar al Consell per a la immediata realització d'aquest projecte.

Les Assemblees generals extraordinàries solament podran ocupar-se dels assumptes pels quals hagin estat convocades.

Els senyors Delegats que han d'actuar en aquesta Assemblea, que són els que es nomenaren en la darrera ordinària, seran directament convocats.

Esperem que, capacitats de la gran importància d'aquesta Assemblea, que serà una fita decisiva en la vida del Sindicat, no hi mancarà ni un sol Delegat per donar la impressió que són tots els metges de Catalunya i Balears que acorden la realització del projecte de construcció del Casal del Metge.

Barcelona, 25 setembre de 1929.

El President,
JOSEP MOLL I GINFERRER

El Secretari,
PERE MAS I OLIVER

Homenatge al Dr. Higini Sicart i Soler

Per donar compliment amb la major solemnitat a l'homenatge al Dr. Higini Sicart i Soler que acordà la darrera Assemblea ordinària el Consell ha disposat que l'acte del lliurament de la placa commemorativa de la total constitució de la Mutual Mèdica es celebri amb l'avinentesa de l'Assemblea Extraordinària, el dia 27 d'octubre, a dos quarts de dotze del matí, en el local "Teatre Escola", Consell de Cent, 264.

El Consell invita i agrairà l'assistència de totes les entitats i premsa professional al simpàtic acte d'homenatge al company Sicart.

Assemblea Extraordinària de 1929

Dictamen del Casal del Metge

I

A l'Assemblea de l'any 1924, com a reacció coratjosa dels esdeveniments que alteraren la vida del Sindicat a les darreries de l'any 1923, s'aprovava en principi una proposició en la qual el company Lluís Vila i Abadal concretava amb un gran sentit pràctic una aspiració que tots els Metges de Catalunya sentien i que ell va saber recollir situant-la en el camí ferm que mena a les realitats.

En aquella Assemblea fou pres l'acord inicial de la construcció del Casal del Metge i es nomenà en aquell mateix moment la Comissió que conjuntament amb la Junta Directiva havia de fer els projectes econòmics i administratius oportuns per a la prompta realització de l'obra.

Des d'aquella data, que ja avui podem qualificar de solemne en la història del Sindicat, va recaure sobre els elements directius la seriosa responsabilitat de portar a bon terme l'obra de les més grans dificultats però la de millors fruits per a la col·lectivitat mèdica de la nostra terra.

La lletra sola de l'acord i l'admirable preàmbul de la proposició Vila i Abadal, on es dona una clara visió del que ha d'ésser el Casal, desvetllaren d'una manera insospitada aquella aspiració incerta que vivia al cor de tots i, pot dir-se, que els metges de Catalunya es redreçaren clamant pel Casal la utilitat moral i material del qual es féu ben manifesta. Espontàniament, sense haver iniciat la propaganda, arribaven les primeres subscripcions de companys que ni tan sols coneixien les condicions elementals per no haver-les fixat encara.

Fou un gran moment d'entusiasme que el Consell va saber recollir bo i encausant-lo amb la reflexió necessària en aquestes empreses.

En una pròxima Assemblea extraordinària que es va celebrar a les darreries del mateix any 1924, es donava el primer pas seriós en el camí que l'Assemblea ordinària anterior havia assenyalat, en autoritzar al Consell per fer l'emissió o emprèstit necessari per a la construcció, assenyalant-se el seu import en un milió de pessetes.

No es concretava més, però, demostrant-se que l'entusiasme desbordant ofegava el sentit pràctic que hauria aconsellat la concessió d'uns acords més concrets els quals autoritzessin al Consell per fer materialment l'obra.

Al compàs d'aquell estat d'opinió delirant i inquiet per la ràpida realització del projecte, la Comissió formada essencialment pels Drs. Pla i Armengol, Vila i Abadal i Taxonera, començà els seus treballs i a l'encarar-se amb la realitat, els obligà a fer una valuosa Memòria on ja són previstos i resolts la gran majoria de detalls que no poden negligir-se i on, per primera vegada, es compulsa que el projecte té viabilitat i no ofereix el menor risc ni pel Sindicat ni pels companys que han de sostenir-lo amb les seves subscripcions.

Aquest projecte inicial, que encara avui ofereix profitoses orientacions, fou presentat a l'Assemblea del 1925.

Aquesta Assemblea ratificà per tercera vegada la seva voluntat terminant de què es construeixi el Casal del Metge i en trobar-se davant d'un projecte concret que aprova per aclamació, sent la responsabilitat de l'obra que es va a realitzar i es pren l'acord de què es faci en un termini de sis mesos el treball de compulsació o tanteigs del resultat de la subscripció i que el Sindicat ofereixi tots els seus béns com a garantia de l'emprèstit que es va a emprendre.

En aquests acords, que aparentment poden donar la sensació d'un moment de desorientació, es troba realment el punt decisiu de la realització del projecte. Són aquells instants de dubte, naturals en una Assemblea responsable i que trobem igualment en la vida particular que presideixen les supremes decisions que han de variar fonamentalment el curs de la vida, decisions que es consumeixen si l'entusiasme i la il·lusió dominen.

L'entusiasme no havia decaigut gens i dominava fortament en aquells moments. Esperonat el Consell, començà la seva actuació damunt el dictamen de la Comissió, que, seguidament, fou ampliada amb l'objecte de què en l'obra del Casal prenguessin part activa la més nodrida representació dels metges catalans.

La Comissió quedà així constituïda:

CONSELL DEL SINDICAT (Constituït de la següent manera en aquella ocasió):

Dr. Hermenegild Puig i Sais.

Dr. Joaquim Abelló i Roset.

Dr. Josep Moll i Ginfrer.

Dr. ... de Riba i de Sanz.
 Dr. Josep Mestre i Puig.
 Dr. Pere Nubiola i Espinós.
 Dr. Josep M.^a Riera i Pau.
 Dr. Gonçal Roqueta i González.
 Dr. Rafael Julià i Rosés.
 Dr. Josep Bonifaci i Mora.
 Dr. Antoni Lucayà i Imbert.
 Dr. Damià Martí i Boix.

COMISSIO:

Dr. Josep Bach i Escofet.
 Dr. Josep M.^a Bartrina i Thomàs.
 Dr. Joan Freixas i Freixas.
 Dr. Francesc Gallart i Monés.
 Dr. Guillem Mas i Puig.
 Dr. Pere Nubiola i Espinós.
 Dr. Jaume Peyrí i Rocamora.
 Dr. Ramón Pla i Armengol.
 Dr. Enric Ribas i Ribas.
 Dr. Josep M.^a Roca i Heras.
 Dr. Belarmí Rodríguez i Arias.
 Dr. Josep Tarruella i Albareda.
 Dr. Modest Tost i Punyet.
 Dr. August Pi i Sunyer.
 Dr. Joan Ferrer i Prat.
 Dr. Lluís Vila i Abadal.
 Dr. Joan Sau i Santaló, de Camprodón (Girona).
 Dr. Agustí Riera i Pau, de Sarrià de Ter (Girona).
 Dr. Francesc Coll i Turbau, de Girona.
 Dr. Tomàs Nart i Fontova, de Belcaire d'Urgell.
 Dr. Antoni Pujadas i Fabregat, de Lleida.
 Dr. Antoni Ros i Batlle, de Verdú (Lleida).
 Dr. Josep Mestres i Miquel, de Vilallonga (Tarragona).
 Dr. Secundi Sabaté i Barjau, de Tortosa (Tarragona).
 Dr. Josep M.^a Sastre i Piqué, de Tarragona.
 Dr. Josep Arola i Sala, de Manresa (Barcelona).
 Dr. Lluís Marimón i Casabosch, de Mataró (Barcelona).
 Dr. Manuel Ortínez i Gili, d'Igualada (Barcelona).

REPRESENTANTS DE LES ENTITATS:

Mutual Mèdica: Dr. Lluís Celis i Pujol, President;
 Dr. Ramon Taxonera i Santasusagna, Secretari.
 Secció Comarcal de Barcelona: Dr. Alvar Presta, President.
 Col·legi de Barcelona: Dr. Felip Proubasta, President.
 Col·legi de Girona: Dr. Francesc Coll i Turbau, President.
 Col·legi de Lleida: Dr. Josep Estadella i Arnó, President.
 Col·legi de Tarragona: Dr. Lluís Soler i Cañelles, President.
 Reial Acadèmia de Medicina: Dr. Manuel Ribas i Perdigó, President.
 Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya: Dr. Jesús M.^a Bellido i Golferich, President.

Acadèmia d'Higine de Catalunya: Dr. Antoni Salvat i Navarro, President.

Associació General de Metges de la Llengua Catalana: Dr. August Pi i Sunyer, President.

Associació Espanyola de Neuropsiquiatres: doctor Manuel Saforcada, President.

Institut Mèdic farmacèutic: Dr. Antoni Morales i Llorens, President.

Institut de Medicina pràctica: Dr. Domènec Duran i Arrom, President.

Societat Mèdico-Farmacèutica dels Sants Cosme i Damià: Dr. Lluís Cirera i Salse, President.

Unió Mèdico Farmacèutica: Dr. Joaquim Homas i Parellada, President.

Societat de Psiquiatria i Neurologia: Dr. Joan Peris, Secretari.

Societat de Biologia de Barcelona: Dr. Emili Mira i López, Secretari.

Societat Oftalmològica de Barcelona: Dr. Melcior Parrizas, Secretari.

Acadèmia Mèdica Homeopàtica de Barcelona: Dr. Joan Bertran, Vice-president.

Aquesta Comissió, reunida en sessió memorable el dia 22 de setembre de 1925, assenyalà el programa de treball, concreta les característiques de l'emprèstit, i traça un projecte de les seccions i dependències del Casal. De les notes d'aquella reunió es desprèn la impressió que aquesta obra és una realitat immediata.

El Dr. Hermenegild Puig i Sais quedà encarregat de redactar la proclama que havia d'ésser adreçada a tots els socis resumint les deliberacions de la reunió abans esmentada i invitant-los a la subscripció.

El Dr. Puig i Sais posà tot el seu amor al Sindicat tot el seu seny i tot el seu gran sentiment en aquesta proclama i redactà un document admirable que causà una enorme sensació i el qual ha restat definitiu, immodificable en la seva descripció del Casal que és i serà tal com el defineix el Dr. Puig: (vegi's Butlletí de novembre de 1925). «L'ideal principal que el Sindicat es proposa en constituir el Casal, és solidar cada dia més la unió de tot l'estament avui ja realment constituït amb el Sindicat, si es té en compte que els que no hi són ja constitueixen una ínfima minoria.»

«Una vegada tinguem ja feta la casa i assolida la unió moral i material de tots, podrem atendre totes les necessitats de l'estament, com són: en l'ordre intel·lectual, bons laboratoris, bona biblioteca, bons salons per a conferències i càtedres, fins arribar a l'establiment d'una escola de medicina, si es considera necessari; en l'ordre material, hi ha el propòsit d'establir una pensió per als metges de fora, perquè, en venir a la capital, puguin allotjar-se amb avantatge en casa pròpia, una residència d'estudiants per a fills de companys, on puguin estar allotjats amb tots els avantatges de facilitats per a l'estudi i vigilats per companys d'aquí, arribant, si convé, a establir un padrinatge personal, tal com avui tenim establert per als orfes. Hi ha, a més

a més, el propòsit d'establir-hi una Cooperativa almenys per a llibres i instruments, la qual cosa podria proporcionar beneficis immensos a tots, i amb el temps podria ampliar-se a altres objectes»...

«...Recordem tots, com ja hem dit abans, als companys de fora, els grans avantatges de poder-se allotjar en casa pròpia, quan vinguin a Barcelona, i la superior encara, de poder tenir els seus fills que vinguin aquí a estudiar, allotjats en condicions les més òptimes, vigilats i guiats per companys que els apadrinin i els considerin com a fills propis, i tots plegats considerem també l'immens benefici de la unió de tots, de les facilitats d'estudi, d'augmentar el nivell cultural, de l'ajut mutu moral i material, la força moral de tots plegats, els beneficis de les Cooperatives fàcilment establides i tants d'altres avantatges que poden suggerir-se amb la unió de tots i que tot això, amb un petit sacrifici actual es pot aconseguir d'aquí pocs anys sense cap sacrifici pecuniari»...

Era el moment àlgid que els Drs. Tost, Taxonera, Vila i Abadal i Birba, entre altres, aprofitaren amb una activitat digne de tots els elogis i emprengueren una veritable croada visitant els companys en llurs domicilis i recollint les subscripcions que augmentaven de manera impensada fins arribar en l'espai d'un mes a la xifra de 850.000 pessetes, únicament entre uns 300 socis subscriptors.

La voluntat dels metges s'havia demostrat de la manera més evident.

Érem a mitjants del 1926, quan s'inicià al Sindicat una època de contrarietats per disposicions exteriors que culminaren en veure's obligat a reformar els seus Estatuts i limitar la seva esfera d'actuació.

Recentment solucionats els conflictes que situaren a l'Entitat en moments de perill, es celebrà l'Assemblea del 1926. El Consell que repetidament i llargament havia estudiat l'oportunitat de tirar endavant en aquells moments l'obra del Casal, cregué necessari de consultar a aquella Assemblea allò que calia fer.

L'Assemblea impressionada per les circumstàncies, acordà l'ajornament perquè es revisessin els càlculs de la primitiva memòria, autoritzant el Consell per fer un nou estudi que havia de sotmetre's a l'Assemblea del 1927, sense oblidar, però, els treballs de la subscripció provisional iniciada amb tan bells resultats.

Si analitzem aquest acord veurem que representa una quarta ratificació de la voluntat de l'estament mèdic català de tenir Casal, però un temor de què per causes estranyes a la seva voluntat es veiés frustrada l'obra o àdhuc tingués algun perill no aconsellable d'afrontar.

Ara bé, aquest temor que per impressió es justifica, en bona lògica no podia sostenir-se. Jurídica-ment no és sostenible que cap acció civil ni governativa pogués causar el més petit dany a una empresa com el Casal si aquesta no queia en manca-ment de les lleis que l'empraven, i arbitràriament no hi havia cap precedent ni cap possibilitat que justi-

fiqués el temor, car examinat el cas que aparentment tenien una analogia no resultaven en realitat la merma o desposseïció de la propietat. El re- cel de què qualsevulla contrarietat interrompís la vida del Sindicat tampoc justificava aquell sentit de prudència, car sempre el Casal havia de tenir vida pròpia, independent de tota contingència que esdevingués a l'entitat organitzadora.

Aquests raonaments que tots els tècnics haurien corroborat plenament, i que avui s'han confirmat, no es varen fer en aquells moments, i si una excessiva prudència és la que dominà, és perquè té un altre origen molt més justificat que un detingut anàlisi demostra i que la realitat dels fets ha evidenciat després.

La realitat en aquells moments era la desproporció entre l'enorme importància de l'obra i la vitalitat del Sindicat. Què era el Sindicat a les acaballes del 1926? Una entitat amb els seus fins primordials privats, amb una sola institució la Mutual Mèdica, encara no totalment constituïda, mancaven grups per fundar, amb un principi de Caixa de Beneficència i amb noves, i latents encara, diferències interiors, i cap altra cosa més que uns grans treballs d'orientació i consolidació ja resoltos, molts projectes en embrió que representaven un actiu molt més nodrit d'esperances realitzables que de realitats efectives.

Tot això esmentat era molt pels pocs anys de vida que tenia el Sindicat, però, evidentment, no era el suficient per a servir de base al feixuc embalum del Casal, es pot dir que si haguéssim tingut una casa no hauríem sabut amb què omplir-la.

L'entusiasme havia enganyat una mica i la realitat vingué a fer-nos adonar instintivament de l'ajornament que era necessari.

Clos el parèntesi que els esdeveniments de març del 1926, insinuaren, el Sindicat, es pot dir, que retrobà el seu camí en el mateix lloc on l'havia suspès i amb el mateix dalit del moment de suspendre'l. Es començà llavors a recollir el fruit sembrat en anys anteriors i el Sindicat va estructurant-se i adquirint plenitud que s'ha anat perfeccionant i millorant fins a l'hora present: Cooperativa de Consum, Caixa de Crèdit, Oficina Administrativa, són elements vitals del Sindicat que van prenent cos i consistència mentre la Mutual va fundant ràpidament nous grups i va enriquint-se considerablement.

Aquesta major vitalitat que a mitjans del 1927 ja s'iniciava fermament fa que el Consell es torni a trobar amb el problema viu del Casal que tots els metges reclamen.

A l'Assemblea d'aquell any, per cinquena vegada es referma la necessitat d'aquell projecte, necessitat que es tradueix en uns acords concrets que tenen ja un major sentit pràctic i que per la seva importància es necessari de transcriure aquí:

«Primer: Que es continuï per tots els mitjans la subscripció nominal del Casal del Metge, fins arribar a 1.200.000 pessetes que és el capital total que s'havia previst, amb les mateixes condicions que foren aprovades en l'Assemblea del 1925.—Segon:

Que es procedeixi, per part del Consell del Sindicat de Metges de Catalunya, a l'estudi i redacció dels documents necessaris per a constituir una entitat mercantil que serà l'encarregada de portar a terme el Casal del Metge.—Tercer: Que pel Consell del Sindicat de Metges de Catalunya o la Ponència o Comissió que ell delegui, es cerqui un solar en lloc cèntric i de suficient cabuda per a l'edificació del Casal del Metge.—Quart: Que una vegada coberta la subscripció pel seu valor total de 1.200.000 pessetes, quan ja es tinguin redactats els documents que es citen en el segon extrem, i es compti ja amb un solar, la compra del qual pugui proposar-se amb avantatge; es convoqui Junta General extraordinària que haurà d'acordar sobre els següents extrems:

- a) Fer efectiu el primer termini de la subscripció.
- b) Constitució de l'entitat del Casal del Metge.
- c) Compra del solar.
- d) Projecte d'edificació.»

Després d'aquesta Assemblea la vida del Sindicat continua solidificant-se a mesura que les noves Institucions i serveis creats comencen a donar els resultats que se n'esperava i s'engrandeix i reforça la seva obra amb l'ingrés dels metges de Balears.

El Consell, entretant, es troba amb l'acord anterior que li assenyala els tràmits a complir per tal de realitzar d'una vegada el somni que es ve acaronant des de l'any 1924, i comença per complimentar el primer extrem que tracta de completar la subscripció.

A aquest efecte s'adreça a tots els subscriptors preguntant-los de ratificar expressament la quantitat subscripta i a tots els metges sindicats invitant-los a subscriure's. El resultat d'aquesta gestió no fou pas aparentment satisfactori car la xifra que s'obtingué entre les ratificacions i les noves subscripcions arribà a 400.000 pessetes.

Aquest resultat motivà que lògicament el Consell no accelerés el compliment dels altres extrems de l'acord del 1927, si bé es dona compte de seguida que el resultat de la nova subscripció no tenia el valor que en aparença podia donar-se-li.

El projecte del Casal del Metge havia sofert massa ajornaments, obligat per les circumstàncies i la demanda de ratificació de la subscripció representà un nou tràmit que produí un moment de desencant.

Els companys exigien realitats. Volien el Casal, ja havien demostrat moltes vegades la seva voluntat i els violentava com un estorb inútil de tenir-la que manifestar de nou. Altrament, el que havia signat el resguard de subscripció provisional es considerava ja compromès i no entenia necessari de fer constar la seva ratificació. Així mentre semblava que la subscripció havia decendit, particularment en tot lloc i en tot ordre els metges continuaven reclamant que es fes el Casal.

En aquest estat de coses, el Dr. Vila i Abadal que comprengué clarament la situació, esperonà novament aquesta obra per ell iniciada en presentar a l'Assemblea del 1928 una proposició de la compra d'un immoble determinat, del qual presentà plans

i un estudi complet, àdhuc amb el projecte de reglament articulat de l'entitat civil que segons l'acord del 1927 havia d'emprendre l'obra.

El Consell, igualment, va comprendre que havia arribat el moment de prescindir de més tràmits i requisits i proposà a aquella Assemblea un acord d'autorització per tal de poder entrar en negociacions per a l'adquisició d'un solar per edificar o d'un edifici, per donar així la impressió que s'havia entrat en el camí de les realitats.

Malgrat el bon desig que inspirava l'acord i ésser una sexta ratificació ampliada amb la adhesió dels metges de Balears, no deixava de representar, encara, una indecisió, car és innegable que de voler-se realitzar l'obra, són necessaris uns acords més terminants, més seriosos que fins aquest moment no s'han insinuat encara i dels quals haurem de parlar després per haver-se presentat la necessitat al moment de tenir que treballar positivament i profunditzar en l'estudi de tots els aspectes de la qüestió.

Durant l'exercici de 1928-1929 el Sindicat pren una tal importància que es trasllueix ràpidament a fora i dona la sensació de la força de l'entitat i obliga al Consell a presentar un programa concret de la seva actuació junt amb un projecte de Caixa de Previsió i Crèdit que involucrant els serveis de la Caixa de Crèdit i de l'Oficina Administrativa i coadjutant-n'hi de nous, ve a constituir junt amb la Mutual, ja totalment constituïda, i amb la Cooperativa que ja opera amb èxit, el tríode sobre el qual es desenrotlla tota l'obra del Sindicat.

I arriba l'Assemblea del 1929 en la qual el Consell es limità a fer constar en la Memòria que pensa molt aviat construir el Casal del Metge, que ja no és una il·lusió, sinó una necessitat i ofereix que al moment de proposar-ho serà per tenir-lo edificat en un termini breu.

Però aquesta Assemblea del 1929, de la qual no se li recava cap acord, sent encara la necessitat de manifestar-se en pro del Casal i constituïda en Junta General de la Mutual Mèdica acorda que aquesta institució esmerci part dels seus cabals, perquè la casa dels metges sigui un fet, en els següents termes:

Que s'acordi la inversió del 50 per cent del seu capital en la compra d'immobles.

Que l'immoble que s'adquireixi sigui per a estatjar el Sindicat i la Mutual i altres filials, encara que no es millori la renda que actualment s'obté.

Que únicament i exclusivament es pugui invertir el capital en hipoteques, sempre que siguin sobre un immoble propietat del Sindicat i encara en primera hipoteca.

En reunió del Consell de la Mutual Mèdica, el Consell de la Cooperativa de Consum i el de les altres Institucions que pugui haver-hi creades, així com la Junta Consultiva, es prendrà l'acord d'adquisició.

Per setena i última vegada es demostrà de manera terminant el desig dels metges de Catalunya i Balears de tenir Casal i el Consell veié ben clar

que cauria en manament si no donava satisfacció a la voluntat de tots, a la necessitat ja imperiosa del Sindicat de disposar d'un lloc social propi de la seva importància i cregué arribat el moment de complir la prometença feta en la Memòria sotmesa a la pròpia Assemblea del 1929, de fer el Casal i fer-lo urgentment perquè en un termini que es calcula d'uns dos anys els metges catalans tinguin la seva llar.

II

El juliol d'aquest any a la primera reunió que celebrà el Consell, després de l'Assemblea, examinà tots els antecedents que fins aquí hem esmentat i va deduir-ne, el que lògicament se'n dedueix, o sigui que en les repetides Assemblees s'ha manifestat el desig del Casal i últimament la voluntat de què la Mutual recolsi l'empresa en forma de primera hipoteca, però, que de tots els acords, no en resulta ben puntualitzat el projecte amb tots els detalls necessaris ni se'n desprèn una autorització prou categòrica perquè el Consell pugui obrar amb la suficient llibertat de moviments.

En conseqüència s'acordà d'anar definitivament, i sense més ajornaments, a la construcció del Casal i començar els treballs d'informació tècnica de tots els aspectes de la qüestió, per a subsanar les deficiències dels acords anteriors amb una resolució ferma que permeti de realitzar l'obra.

En la mateixa reunió es decidí sobre un punt bàsic inicial. S'havia de comprar un solar i edificar-lo o s'havia de comprar un edifici i reparar-lo per fer-lo apte pel Casal?

S'acordà la compra d'un solar per entendre que mai la reparació d'un edifici construït, permetria de tenir un Casal exactament igual a les nostres aspiracions que són les que definia el Dr. Puig en el document que abans hem transcrit, i, ultra això, era d'esperar que les despeses per reformes farien més car el cost de l'immoble que edificant-lo de nou.

Immediatament es cercaren solars i s'arribà a la conclusió que el més convenient era un de la Gran Via Laietana, dels dos únics que queden en aquella via. La seva conveniència era aconsellada pels següents avantatges que ofereix l'Ajuntament.

El pagament en bons de la Reforma que l'Ajuntament admet pel seu valor nominal.

Exempció del pagament de l'impost de la transmissió de béns per drets Reials corresponents al contracte d'adjudicació del solar.

Exempció del pagament de contribució sobre edificis i solars durant un any.

Exempció del pagament dels següents arbitris municipals:

a) Dels drets de permís d'edificació i tanca de precaució durant dos anys.

b) Del cànon sobre tanques de precaució durant cinc anys.

c) Dels arbitris sobre instal·lació de ramals i derivats pels serveis d'aigua, gas i electricitat i dels drets de permís per a la construcció de clavagueres durant cinc anys.

d) De l'arbitri per la neteja i conservació de cloaques durant cinc anys.

e) Del cànon sobre tribunes i claraboies per sis anys.

f) Dels drets de permís per instal·lacions en les façanes i per instal·lacions durant sis anys.

Ultra aquestes condicions avantatjoses, era aconsellable aquell solar per ésser un punt considerat cèntric i d'esdevenidor, i també perquè el procediment de compra per subhasta permetia al Consell demostrar el seu desig de tramitar tot l'assumpte del Casal de la manera més clara i comprovable per tots, car aquestes empreses en totes les associacions han d'ésser portades amb la més escrupulosa seriositat.

Pres l'acord d'aconsellar la compra d'aquest solar es redactà un avantprojecte del pla econòmic del Casal, avantprojecte que malgrat perseguir una única finalitat d'orientació venia recolzat pels informes tècnics d'un arquitecte, un notari i per les dades oficials facilitades per l'Ajuntament.

L'avantprojecte estudiat pel Consell en la sessió d'agost pretenia únicament d'orientar sobre el primer dels dos aspectes anteriorment apuntats: concreció del projecte i tràmits legals per la seva realització.

El Casal té dos moments que cal diferenciar-los i analitzar-los per separat, que són: la construcció i després el sosteniment.

La construcció és unànimement apreciat com el moment menys difícil. L'ajut de la Mutual constituint una primera hipoteca és una aportació que disminueix considerablement l'esforç de la subscripció que queda reduïda a uns límits absolutament assequibles a l'estament mèdic català. Amb l'entusiasme existent, traduït en l'esforç i la cooperació de tots, la subscripció es cobrirà i el Casal restarà construït.

Però ve després el moment del seu sosteniment. La seguretat dels interessos i la regularitat de l'amortització depenen de què el Casal tingui un presupost nivellat sense esforç i sense arbitrar grans ingressos extraordinaris.

El Consell va entendre que aquell avantprojecte orientava el suficient per a creure en la possibilitat del sosteniment del Casal. Per refermar-se en les seves orientacions, així com, per a donar major solvència als acords va convocar pel dia 5 de setembre una sessió plenària de la Junta Consultiva, Consell del Sindicat, Consell de la Mutual Mèdica i Consell de la Cooperativa de Consum, seguint així el criteri assenyalat en la Junta General de la Mutual Mèdica en prendre els acords que abans hem transcrit.

En aquesta reunió el Consell presentà la proposta concreta de procedir als treballs necessaris per a obtenir la compra del solar assenyalat de lletra B en l'illa 13 de la Gran Via Laietana.

Des de l'Assemblea fins al moment d'aquesta reunió només havien transcorregut dos mesos, la qual cosa demostra una actuació positiva pel projecte; altrament, aquesta activitat era justificada i tal vegada esperonada pel fet d'haver escollit un solar

dels dos únics que queden a la Reforma i no voler perdre l'ocasió d'adquirir-lo.

En la reunió de la Junta Consultiva i els Consells es varen traçar les línies generals per a la concreció del projecte i es prengueren, en resum, els següents acords: — Anar decididament a la construcció del Casal del Metge, al cobrament de la subscripció, a la compra del solar de la Via Laietana, lletra B. illa 13, i a gestionar de la Mutual la constitució d'una hipoteca sobre l'esmentat solar i edifici.—

La unanimitat amb la qual foren presos aquests acords enfortia considerablement la futura actuació del Consell que ja va veure en aquell moment el camí que ben clar se li dibuixava al davant seu.

La primera gestió a ultimar, seguint el camí marcat, era d'obtenir del Consell de la Mutual Mèdica la confirmació oficial de la hipoteca que la seva Junta General li va autoritzar per fer, i en certa manera demanar que fes, i assenyalar les condicions amb les quals formalitzaria el préstec hipotecari.

Oficiat a l'efecte el Consell d'aquella Institució, es reuní el dia 17 de setembre i per unanimitat acordà la seva conformitat a fer la hipoteca disposada per la Junta general amb les següents condicions:

La Mutual establirà una primera hipoteca sobre el solar i edifici del Casal del Metge. La quantitat prestada en hipoteca en cap cas podrà excedir del 50 per 100 del valor del solar i construcció en el moment del lliurament. La hipoteca es farà efectiva en un o diversos lliuraments a compte, subjectant-se el compliment de la condició anterior. La hipoteca devengará un 4 per 100 anual d'interès.

La Junta General de la Mutual Mèdica primer, i el seu Consell Administratiu després, han vist ben clar que destinant part dels seus capitals a aquesta finalitat a l'ensems que asseguraven i donaven una major garantia a una part de les reserves (no pot oferir-se altra inversió més segura que una primera hipoteca sobre una finca nova en lloc cèntric i del doble de valor que la quantitat prestada). Col·laboraven a la realització d'una obra somniada pels metges, dels estalvis dels quals la Mutual es nodreix i tornaven al Sindicat part del molt que li deuen.

La decisió del Consell de la Mutual venia a donar l'última seguretat d'efectivitat i llavors en compliment de l'acord i en mèrits de l'autorització que l'Assemblea de Delegats del 1928 conferí al Consell, es presentà, amb data 23 de setembre, la instància a l'Ajuntament de Barcelona demanant que es tregui a subhasta el solar assenyalat lletra B a l'illa n.º 13 de la Via Laietana.

El Consell podia prendre aquesta decisió perquè pel repetit acord de l'Assemblea del 1928, estava autoritzat concretament per a assegurar l'adquisició d'un solar o casa que pogués interessar i amb la instància presentada a l'Ajuntament no feia altra cosa que preparar-se per assegurar aquesta adquisició, sense que en aquesta gestió hi comprometés absolutament res, car si durant els mesos que transcorrien entre la instància i la subhasta es demostrava que l'ambient no era propici per tirar endavant,

s'abandonaria la idea i no es prendria part a la subhasta sense cap penalitat ni altra pèrdua ni despesa que les ocasionades per les consultes fetes a persones tècniques i les de la celebració de l'Assemblea extraordinària la convocatòria de la qual motivà aquest dictamen.

Situat l'assumpte en aquest punt, el Consell moralment s'havia compromès de tirar el projecte endavant, venent totes les dificultats, i superant tots els obstacles. Estava segur que al darrera seu, tenia l'opinió de tots els companys sindicats.

En aquest terreny era immediat l'estudiar tot l'aspecte legal i tècnic de la qüestió per arribar a una conclusió que li assenyalsés els diversos extrems que successivament s'havien d'anar desenrotllant.

I començà l'estudi degudament assessorats, de la forma que per cada cas s'indicarà dels tres punts principals que són: forma legal de realitzar el projecte, condicions d'emissió de l'emprèstit, i edificació.

De l'estudi d'aquests tres extrems en naixen les dades per a fer un projecte de la part econòmica del Casal, construcció i pressupost de sosteniment, que és la modificació de l'esbós que serví d'orientació en la reunió de la Junta Consultiva i els tres Consells.

El pla seguit en l'estudi és el mateix que desenrotllaren en aquest dictamen per arribar a les conclusions que ens proposem.

III

FORMA LEGAL DE REALITZAR EL PROJECTE

En primer lloc el Consell volgué assessorar-se de les atribucions que pogués tenir enfront dels socis per decidir la compra, contractar l'emprèstit i encarregar l'edificació, així com l'abast de la seva personalitat legal, als efectes de l'atorgació dels corresponents documents públics per formalitzar les seves decisions.

Foren consultats sobre aquests extrems els Notaris Srs. Crehuet, i Selvas i l'advocat del Sindicat senyor Miquel Barberà; posteriorment, es consultaren altres lletrats per nous aspectes que després detallarem i, en tractar accidentalment d'aquesta qüestió, coincidiren amb el criteri dels senyors esmentats.

S'examinaren tots els acords que hem esmentat al principi i, preferentment, els de les Assemblees del 1927 i 1928 i els articles de l'Estatut que fan referència a les atribucions del Consell. D'aquest estudi, els referits tècnics deduïren, per unanimitat, que era precis perquè el Consell pogués obrar amb plenes facultats un acord concret de l'Assemblea en el qual s'expressés en termes legals l'autorització concedida al Consell i en representació seva (art. 15 de l'Estatut) al Sr. President, per tal de formalitzar la compra del solar, atorgar l'escriptura d'emissió, contractar la construcció, instituir i admetre hipoteques, i realitzar tots els tràmits necessaris a aquests efectes.

Aquesta opinió la sostenien malgrat es desprengui dels acords un estat d'opinió favorable a la realització del Casal, i malgrat els articles 3 i 14 dels Estatuts, els quals assenyalen, el primer, la construcció d'un immoble social com una de les finalitats del Sindicat i, el segon, les facultats que té el Consell per «administrar i governar el Sindicat en tots els seus aspectes i tenir cura d'actuar conforme disposa l'article tercer», perquè entenen que de la lletra dels acords no solament no en resultava l'autorització necessària perquè el Consell restés a cobert davant dels socis d'una possible reclamació, sinó que se'n despreia l'obligació de recórrer a una Assemblea Extraordinària al moment de prendre l'acord decisiu.

Altrament, en el segon aspecte o sigui personalitat legal del Consell per la formalització de les escriptures consegüents, aconsellaven igualment la conveniència d'aquesta Assemblea Extraordinària, els acords concrets de la qual serien segurament reclamats pel Notari encarregat de estendre l'escriptura de compra i pel registrador de la propietat.

El Sr. President del Sindicat, en representació del Consell, podia instar, com s'ha fet, la subhasta de l'Ajuntament, i àdhuc concórrer a la mateixa, perquè aquella Institució Municipal no exigeix més, però, al moment de signar el contracte de compra amb l'Ajuntament, el Notari que correspongués (el designa per torn el Col·legi de Notaris), podria exigir del propi President l'acord de la Junta General o l'Assemblea que l'autoritza per aquell acte.

Vista la unanimitat d'aquest informe la celebració de l'Assemblea extraordinària quedava decidida per proposar els acords pertinents segons minuta de persona tècnica.

Aclarida aquesta primera consulta, calgué preguntar encara si hom havia de subjectar-se als tràmits assenyalats en les Assemblees del 1927 i 1928 i, lògicament, fou contestat que en celebrar ara l'extraordinària, per decidir definitivament, es podien prendre els acords que el moment aconselli i de manera que el Consell no resti obligat per cap acord anterior.

Entre els tràmits assenyalats per l'Assemblea del 1927, hi havia un extrem que per la importància que té fou objecte d'una consulta especial, la qual fou també contestada per unanimitat pels senyors lletrats consultats.

Es tractava l'any 1927 de constituir una Societat civil que fos l'encarregada de construir el Casal.

Els tècnics es manifestaren rotundament contra aquesta idea que té molts inconvenients i cap avantatge segons el seu criteri.

La constitució d'una entitat civil implica unes despeses a sumar a les que ja es deriven de la compra, escriptura d'emissió, hipoteca, etc. (drets reials, timbres, honoraris de Notari). Una entitat civil ha d'ésser regida per un Consell d'administració i una gerència, els quals serien independents del Sindicat i, per tant, obrarien sense tenir que subjectar a les disposicions i acords del Consell del Sindicat i de l'Assemblea. Altrament, aquesta entitat civil per a

complir la seva finalitat hauria d'evidenciar en el seu reglament la relació amb el Sindicat d'on es despendria clarament el mòbil de la seva creació el qual seria allò que legalment s'apreciaria si arribés un moment que es volgués intervenir la seva actuació.

Per contra, l'entitat civil no té cap avantatge sobre la forma com pot fer-ho el Sindicat, que en certa manera ja esdevé una societat civil amb aquesta empresa, car jurídicament, com hem dit abans, no poden sofrir dany ni els interessos del Sindicat ni els de l'entitat civil, si no cauen en manament de les lleis que els empara, i si es suposa una arbitrarietat aquesta es pot cometre igualment qualsevulla que sigui el rètol que es colloqui enfront de l'empresa.

Però, és que aquesta arbitrarietat no pot existir, car la veritable garantia dels capitals esmerçats per tots en aquesta obra resideix en l'indole i característiques de l'emissió que a continuació d'aquesta part detallarem i que posa a cobert de tota contingència interior i exterior com per exemple, suspensió o dissolució del Sindicat, reformes d'Estatut, acords de la Junta General, canvi de Junes, etc.

Vist aquest informe terminant resultà clara la facilitat de prescindir del tràmit engorros de la constitució de la projectada entitat civil.

Resolts els extrems anteriors en quedaven dos a consultar: formalització de la hipoteca de la Mutual i excepcions de drets i impostos que es poguessin disfrutar per la condició del Sindicat que no persegueix lucre en l'empresa.

La hipoteca de la Mutual ve autoritzada per l'acord de la seva Junta General d'aquest any, així i tot, els repetits senyors lletrats consultats indicaren que si bé no consideraven imprescindible un nou acord de Junta General perquè el Consell Administratiu d'aquesta Institució pogués formalitzar la hipoteca, en canvi l'aconsellaven amb l'objecte de què la seva redacció fos més adient al dret.

El Consell recollí aquesta opinió, car la decisió de celebrar una Assemblea extraordinària facilitava el convocar la Junta General de la Mutual sense molèsties ni despeses.

La segona part que es refereix a les facilitats d'obtenir algunes excepcions ens fou aclarida gràcies a l'amabilitat de l'advocat Sr. Rossend Menta i Figuerola de la Junta del Col·legi d'Advocats amb la intervenció del qual s'han pogut conèixer tots els detalls del que féu aquella entitat similar quan adquirí el seu edifici social.

Els informes del Sr. Menta ens han orientat sobre molts extrems d'aquest dictamen i ens confirmaren molts detalls dels expressats per una altra persona autoritzada que fou consultada pertot el referent a l'emissió. Concretament, pel que respecta a les excepcions, ens digué que la del timbre ni s'atreviren a sol·licitar-la, que la de drets Reials que varen sol·licitar els fou denegada malgrat el caràcter d'utilitat pública que donaren a la nodrida biblioteca del seu edifici social.

Aquests resultats obliguen a comptar en el pro-

jecte econòmic que seguirà totes les despeses per drets i impostos.

Amb les anteriors consultes, el Consell es cregué suficientment assessorat pel que es refereix a la forma legal de realitzar el projecte.

IV

CONDICIONS I FORMALITZACIÓ DE L'EMISSIÓ

En la reunió celebrada per la Junta Consultiva amb els Consells del Sindicat, la Mutual i la Cooperativa, es tractà en termes generals de les condicions de l'emprèstic o emissió, i el company Josep Mir i Mir, de Palma de Mallorca, suggerí una idea que enclou un gran fons de justícia a l'ensem que estimula la subscripció sense gravar considerablement l'emissió.

Proposà, el Dr. Mir, que les obligacions que es creessin s'emissin a 80 amb un valor nominal de 100 i amb un 4 per cent d'interès i amortitzades en 50 anys, amb preferència d'amortització pels hereus dels companys morts.

Recolzava la seva proposició en la consideració que la construcció del Casal representarà un esforç i un sacrifici pels metges actuals i, en canvi, per les noves generacions mèdiques seria un gran avantatge i un considerable benefici econòmic i que era de justícia que aquelles noves generacions contribuïssin també amb el seu esforç que sols es podrà obtenir obligant-los a contribuir en el 20 per cent de diferència entre el preu d'emissió i el valor d'amortització.

Altrament el Dr. Mir considerava que si a més de l'entusiasme i idealitat que s'ha de reclamar dels socis per a cobrir l'emprèstic es poguessin oferir unes condicions avantatjoses, aconsellables per la inversió d'estalvi, es trobarien moltes facilitats per la subscripció i, per la seva part, assegurava formalment que amb aquestes condicions els metges de Balears contribuïrien amb una grossa suma a la subscripció.

El criteri del Dr. Mir fou en principi acceptat i es proposà la variant d'emetre a 100 i amortitzar a 110 amb l'únic desig d'evitar el mal efecte que es suposa podria produir una emissió sota el preu nominal.

Malgrat que hom ja veu de seguida que una emissió a 80 amb el 4 per cent és en quant al capítol d'interessos igual que una emissió a 100 amb el 5 per cent que és el que primer s'havia projectat, i que l'amortització en 50 anys permet sense esforç de cobrir la prima del 20 per cent, es féu la consulta tècnica a la Banca Soler i Torra Germans i personalment un dels gerents tingué l'amabilitat d'informar-nos sobre aquest extrem.

L'informe fou aconsellar que l'emissió es fes tal com projectava el Dr. Mir amb preferència a amortitzar per sobre el valor nominal. Cregueren els senyors consultats que una emissió amb aquestes condicions oferia totes les garanties, era fàcilment sostenible i resultava, àdhuc, aconsellable la inversió de capitals en aquests valors.

Aquest valuós informe inclinà al Consell a acceptar les referides condicions d'emissió.

Restava llavors l'informe per la formalització de l'emissió i es recorregué al Consell del Sr. Miquel Martorell i Pons, advocat assessor del Sindicat de Banquers.

L'orientació que donà aquest distingit lletrat, fonamentat coneixedor d'aquestes qüestions, ha servit poderosament al Consell i ha resolt tots els dubtes a què abans hem fet esment en tractar de la conveniència de la constitució d'una entitat civil per a assegurar qualsevulla contingència.

El Sr. Martorell aconsellà que l'emissió amb les condicions esmentades, les quals aprovà, es fessin amb obligacions hipotecàries per donar-los les garanties de l'immoble que d'altre forma no tindrien.

Si les obligacions no fossin hipotecàries, qualsevol deute contret pel Sindicat podria ésser reclamat sobre la finca amb preferència als obligacionistes. En canvi, si se'ls dona aquest caràcter hipotecari mai poden sofrir cap merma, ni per cap acord de Junta ni d'Assemblea es poden variar les seves condicions la qual cosa les posa a cobert de totes les eventualitats possibles durant els 50 anys que ha de durar l'amortització.

Informà el referit assessor del Sindicat de Banquers, que era també indispensable que la Junta General acordés les condicions d'emissió i l'autorització al Consell per atorgar l'escriptura d'emissió d'acord amb aquelles condicions.

L'escriptura d'emissió a més d'ésser necessària per a assenyalar les condicions immutables per cap Junta General, de l'emissió i ésser el contracte entre el tenedor i l'entitat que implícitament constava com a conegut i acceptat pel primer, seria exigida pel registrador de la propietat, en registrar la hipoteca que dona el caràcter d'hipotecàries a les obligacions.

El referit senyor lletrat amplia amablement el seu informe amb moltes dades tècniques de les quals ens hem servit per a concretar el pla econòmic que després seguirà i, a més, indica dos junts que mereixen esment especial i els quals són els de fer constar en l'escriptura d'emissió de dret que hom es reserva de cancellar les obligacions sense sorteig amb l'objecte de poder donar compliment a la preferència d'amortització a favor dels hereus dels socis obligacionistes que morin cada exercici, i el de consignar en la mateixa escriptura que els títols són indivisibles per evitar que pugui haver-hi diferents propietaris d'un mateix títol que podria donar lloc a litigis i qüestions enutjoses.

Encara el senyor Martorell ens facilita moltes altres dades que no consignem per no estendre desmesuradament aquest informe i perquè amb les ja apuntades es concerta prou bé els extrems principals a tenir en compte pel que a l'emissió es refereix.

V

CONSTRUCCIÓ

Instada en principi pel Consell la subhasta del solar assenyalat de lletra B. l'illa núm. 13, de la Gran Via

Laietana, que té 20.962 pams, totalment edificables (això representa un altre dels avantatges que aconsellaren decidir-se per aquest solar), calia tenir coneixement exacte de les condicions assenyalades per l'Ajuntament.

S'obtingué un plec de condicions que l'Ajuntament facilita i les característiques principals del qual són:

En acordar l'anunci de la subhasta, l'Ajuntament fixa el preu inicial del solar. Aquest preu pels informes obtinguts i antecedents coneguts es pot assenyalar en 21 pessetes el pam.

El solar es pot pagar al comptat o a terminis. El Sindicat haurà d'adquirir-lo al comptat per tenir-ne la plena propietat als efectes de la hipoteca.

En presentar la instància demanant la subhasta no s'ha de fer cap dipòsit, en canvi, per prendre-hi part s'ha de dipositar el 5 per 100 del tipus subhasta.

L'adjudicatori vindrà obligat a abonar l'import dels anuncis de la subhasta, despeses notariales i inscripció al Registre de la Propietat i altres que s'originin de la subhasta i de la formalització del contracte i timbre de les còpies.

Beneficis i excepcions ja detallats en altre lloc.

L'Ajuntament lliura el solar prèvia medició convenientment explanat i cercat, en condicions de poder-se comenar de seguida la construcció.

El solar ha d'edificar-se en el termini de tres anys.

El pagament es pot fer en bons de la Reforma que l'Ajuntament admet pel seu valor nominal (500 pessetes) i es cotitzen als volts de 405.

Fins aquí el que es refereix al solar els tràmits del qual, es calcula que duraran de 4 a 5 mesos, el que en altres termes vol dir que el Sindicat pot ésser ja propietari del solar on edificar el seu Casal a la primavera de l'any que ve.

El Consell s'informà després de tot el referent a la construcció. Aquest informe s'obtingué de l'Arquitecte senyor Enric Cata i Cata, a l'opinió del qual es va recórrer únicament i exclusivament per a conèixer detalls i preus d'edificació que permeten fer els càlculs oportuns, considerant-se necessari aquest assessorament no es va dubtar en recórrer a un arquitecte determinat ja que la consulta no representa que el Consell hagi contret el més ínfim compromís per quan arribi el moment d'emprendre l'edificació, car, aleshores, haurà de procedir-se a concurs de lliure concurrència per atorgar l'obra a l'arquitecte i al contractista que ofereixen a l'ensens més avantatges i garanties, elecció que el Consell portarà a terme procurant-se l'assistència de la Junta Consultiva i els Consells de les Institucions per donar i revestint-se de totes les garanties que allunyin tota idea de favoritisme i demostrin la justícia i encert en l'elecció.

L'informe de l'arquitecte conté dos extrems: el dels preus d'edificació i altres detalls tècnics que vénen resumits en el pla econòmic que segueix a continuació d'aquest apartat i el de la manera de fer les obres per evitar aquella dificultat tan coneguda de què, en la pràctica, el cost de l'immoble resulti molt per sobre del pressupostat.

Per a establir d'acord amb els preus donats per l'arquitecte el cost total de la finca es va partir de fer mig soterrani, quatre botigues, cinc pisos i terrat amb

l'objecte de destinar el soterrani i dues botigues a la Cooperativa de Consum i Caixa de Previsió i Crèdit, un pis, a sala d'actes, restaurant i dependències principals; un altre pis per entitats, biblioteques i oficines; un tercer pis a residència d'estudiants, i els dos pisos restants i dues botigues a lloguer la qual cosa es facilita pel fet de què el solar escollit dona a dos carrers.

Amb tot i això, el Consell veu la possibilitat de fer més pisos si la subscripció es cobreix amb excés amb l'objecte de treure millor renda i afavorir el pressupost.

L'aspecte principal consultat a l'arquitecte era la forma de fer l'obra partint ja de prescindir de l'administració directa que de seguida hom veu que el Sindicat no pot emprendre i acollir-se a la forma coneguda per «Claus en mà».

Referent a la forma de fer el pressupost i contracta per l'edificació, l'arquitecte aconsellà de fer-ho conforme models que va exhibir i en els quals consta un pressupost detalladíssim, planta per planta, tots els detalls, de tamany, dimensions, qualitats, procedències, etc., de manera que cada pam d'obra que es fa se sap prèviament com ha d'ésser feta i el seu cost exacte.

Després, de conformitat amb aquest pressupost, es fa el contracte on es resumeix per extrems com són, moviment de terres, ciments, sostres, soleres, revoltons, dependències, fusteria, manyeria, vidres, pintura, sanejament, cuines, serveis de gas, electricitat, timbres, ascensor, etc., etc., referint-se sempre al pressupost inicial.

Pressupost i contracte van signats per duplicat pel propietari, el contractista i l'arquitecte i qualsevol incompliment és notat de seguida i reclamat sense lloc a discussions.

Fet el pressupost i el contracte que serveixen com plec de condicions per adjudicar l'obra, i començades ja les obres es va pagant en diversos lliuraments a mida de l'obra feta. És a dir, s'agafa el pressupost detallat sobre el pressupost, es comprova el valor de tot el que s'ha fet i això és el que es paga al contractista, menys un deu per cent que el propietari es reserva com a garantia de la reclamació que pugués haver-hi i l'import d'aquest deu per cent es lliura al contractista després d'acabada l'obra.

D'aquesta forma, assegura l'arquitecte, que si es fa el pressupost ben pensat després d'acceptat definitivament el pla i el propietari no té capricis ni ordena modificacions en el curs de l'obra és exacte el preu total que es calcula sense que hi puguin haver-hi sorpreses.

Amb les anteriors informacions era suficient per a tenir una orientació que permetés l'estudi del pla econòmic si be quan arribi el moment de l'edificació el Consell, com hem dit abans, es rodejarà de totes les garanties.

VI

PLA ECONOMIC

Pel desenrotllament d'aquest pla econòmic s'han recollit totes les dades que es deriven dels anteriors informes fins a trobar el cost total del Casal del Metge

o sigui el capital necessari per a portar a terme el projecte, la qual cosa dóna el següent resultat:

	Pessetes
SOLAR	
20.962 pams a 21 pesseta el pam, pagats amb bons de la Reforma cotitzats a 81, a més petites despeses d'agenciació ...	356.600.—
Honoraris del Notari per la compra del solar ...	1.000.—
EDIFICI	
Mig soterrani i una planta i terrat calculat a raó de 6 pessetes pam i planta, tenint en compte la diferència dels soterranis i del terrat ...	800.000.—
Honoraris de l'Arquitecte al 3 % ...	24.000.—
Moblatge ...	80.000.—

**DRETS I DESPESES EMISSIO
I HIPOTEQUES**

Resguard provisional al 0.20 per mil ...	200.—
Timbre títols a 2.40 per títol, 2.000 títols ...	4.800.—
Drets reials per les obligacions hipotecàries a 0.60 per cent ...	6.000.—
Registre d'hipoteca per les obligacions a raó de 120 pessetes les primeres 50.000 i 3.60 pessetes d'augment cada 1.000 més	3.600.—
Primera hipoteca Mutua. (Les obligacions constituiran una segona hipoteca) ...	1.800.—
Notari ...	2.000.—
Fons de reserva d'interessos ...	120.000.—
Total valor de l'edifici ...	1.400.000.—

Calculat el cost de l'immoble en 1.400.000 pessetes que es cobriran de la següent forma:

Emissió 1.000.000 ptes. a 80 són	800.000.—	pessetes
Hipoteca de la Mutua ...	600.000.—	»
	1.400.000.—	»

es procedí al pressupost d'ingressos i despeses del qual hem d'aclarir únicament la part que es refereix als interessos.

Noti's que en l'anterior projecte de cost s'aplica una partida de 120.000 que és una reserva de dues anualitats aproximades d'interessos (4 per 100 de 1.400.000 són 64.000 pessetes a l'any), amb l'objecte de constituir un fons de reserva que restarà sempre disponible per a garantir el puntual pagament dels interessos, principalment pel que afecta a la hipoteca de la Mutua.

Com que l'import d'aquests interessos disminuirà proporcionalment a mesura que vagi amortitzant-se el capital, i per altra part hom havia d'esmentar en el pressupost una quantitat d'interessos que ni podrà ésser l'originària del primer any pel fet de què, pro-

gressivament, disminueix, ni era lògic d'assenyalar una quantitat per promig ni qualsevol altre càlcul arbitrari, es troba una solució constituïnt amb les 120.000 pessetes que figuren com a fons de reserva d'interessos en el càlcul anterior, el fons del qual tindrà per objecte anar anticipant les quantitats necessàries per a cobrir la diferència entre els interessos que s'hauran d'abonar cada any i els que s'han comptat en pressupost com a resultant del calculat de la capacitat d'anticip que tindrà el propi fons de reserva d'interessos. (Vegi's detall en l'apèndix)

El Fons de reserva així constituït, estabilitza la despesa per interessos durant 17 anys i després d'aquest termini quedarà una diferència a favor o sigui una disminució en les despeses que podrà ésser aplicada o augmentar l'amortització o a l'abonament de reparacions, reformes, nous impostos, etc.

Aclarit aquest extrem principalíssim que a l'ensems que facilita tota la marxa econòmica dóna una nova garantia a l'emprèstit, podem passar sense altre comentari al càlcul de despeses i d'ingressos que demostra la viabilitat del Casal per força pròpia sense auxilis extraordinaris del Sindicat.

	Pessetes
DESPESES	
Interessos segons càlcul del Fons de Reserva que figura al final com apèndix ...	48.000.—
Amortització en 50 anys compresa la hipoteca de la Mutua ...	32.000.—
Contribució ...	10.000.—
Impostos Municipals. (Com que els 5 primers anys es exceptuat i després dels 17 anys el sobrant del capítol d'interessos va destinat a aquestes atencions, s'ha calculat el promig a reservar cada any per atendre els 12 anys entre el final de l'exempció i el principi d'abonar-ho al fons de reserva) ...	1.000.—
Aigua ...	1.000.—
Llum ...	3.000.—
Ascensor ...	1.000.—
Reparacions i imprevistos. (Aquest capítol s'augmenta més perquè lògicament durant els primers anys no hi haurà tals reparacions i després dels 17 anys l'excés d'interessos a que repetidament hem alludat permetrà, en canvi, de destinar-hi una important quantitat. ...	1.000.—
Total de despeses ...	97.000.—

INGRESSOS

Del pressupost ordinari del Sindicat pel concepte de lloguer i altres despeses ...	12.000.—
Augment de subvenció de la Mutua Medica ...	12.000.—
Augment de subvenció de la Cooperativa	3.800.—
Subvenció de la Caixa de Previsió i Crèdit ...	3.000.—

Lloguer de vuit pisos. (Dues plantes) a 200 pessetes mensuals cada pis i de dues botigues a 500 pessetes mensuals cada una, són, a l'any	31.200.—
Lloguer d'Entitats Mèdiques i en son defecte per pisos	20.000.—
Per serveis de propaganda. (Vitrines, lloguer, Sala d'actes, etc.)	12.000.—
Serveis contractats. (Restaurant, Barberia, Banys, etc.)... ..	3.000.—
Total ingressos	97.000.—

Amb aquest pressupost el Consell acabà el seu estudi que li permetia de formular les següents conclusions.

Voluntat manifesta i repetidament confirmada dels metges sindicats de tenir un Casal amb el qual el Sindicat coroni la seva obra i la fagi apte per a les majors finalitats.

Falta de base legal en els acords de les diverses Assemblees perquè el Consell pugui emprendre aquesta obra per si sol sense necessitat de recórrer novament a la màxima autoritat de la Junta General.

Mandat moral de la Junta General de la Mutual Mèdica de l'any 1929 integrada per l'Assemblea del Sindicat de què es faci urgentment el Casal del Metge.

Necessitat de disposar d'un lloc social a propòsit per a desenvolupar totes les activitats del Sindicat (Mutual, Cooperativa, Caixa de Previsió i Crèdit) que avui no es desenvolupen amb tota amplitud per manca d'aquest local.

Conveniència del Casal del Metge per a solidificar i donar possibilitats per la futura actuació del Sindicat.

Importància social del Sindicat que reclama disposi del signe manifest de fortalesa que el Casal representa.

Orgull que per l'actual generació mèdica catalana representarà l'haver portat a terme aquesta obra important, signe de la seva real unió i companyonia.

Possibilitat econòmica i pràctica de fer el Casal i deure ineludible del Consell de realitzar-ho amb conformitat unànime de tots els elements directius i representatius del Sindicat.

Facilitat de disposar de l'auxili de la Mutual per completar la subscripció.

Que el Casal sigui tal com el veié en principi l'Assemblea. Tal com el va descriure el doctor Puig o sigui de beneficis pràctics pels metges de Barcelona i pels metges comarcals.

Conveniència de què el Casal s'edifiqui de nova

planta perquè reuneixi totes les condicions necessàries.

Conveniència de què s'edifiqui en un solar de la Reforma pels avantatges que ofereix l'Ajuntament per les adquisicions d'aquests solars. Orientació absoluta del Consell obtinguda amb valuosos informes tècnics suficients per a evitar tota vacil·lació o obstacle en el curs de l'empresa.

Necessitat absoluta d'una Assemblea extraordinària que prengui els acords concrets necessaris per a la realització de l'empresa en tots els seus aspectes.

Garantia absoluta de la inversió dels capitals pel caràcter hipotecari de les obligacions i per l'escriptura d'emissió que posa a cobert de tota contingència futura.

Característiques avantatjoses i justes de l'emissió que permetran als metges subscriptors de contribuir al Casal amb una bona forma d'inversió dels seus estalvis.

Pressupost nivellat pel sosteniment del Casal durant 17 anys i amb superàvit després sense recórrer a arbitrar ingressos extraordinaris.

Entusiasme dels socis, decisió en el Consell i vitalitat del Sindicat.

Després de l'anterior estudi amb llurs conclusions que es publica íntegrament per requerir-ho la importància de l'assumpte i pel més detallat coneixement de tots els socis el Consell en la seva reunió celebrada el dia 25 de setembre, acordà de convocar Assemblea Extraordinària de Delegats pel dia 27 d'octubre de 1929, al local conegut per «Teatre Escola», carrer Consell de Cent, núm. 264, a les deu hores del matí.

Per a celebrar-la a continuació el Consell Administratiu de la Mutual Mèdica, ha convocat, també, Junta General Extraordinària per completar, si hi ha lloc, els acords de l'Assemblea amb la part que fa referència a la hipoteca que aquella Institució constituirà sobre el Casal.

Els extrems que el Consell sotmetrà a l'aprovació de l'Assemblea són els següents:

I.—Autorització per a adquirir un solar a la reforma per edificar-hi el casal.

II.—Autorització per a atorgar l'escriptura d'emissió.

III.—Condicions de l'emissió:

A) Emissió de 1.000.000 de pessetes en obligacions hipotecàries de un valor de 500 pessetes per un preu efectiu de 400 amb un interès anual del 4 % amortitzable en 50 anys.

B) La hipoteca de la Mutual devengarà un interès del 4 % anual, valor de les quantitats efectives lliurades.

C) Les obligacions devengaran un interès del 4 % anual, després, fet efectiu, la totalitat del seu valor.

D) Els subscriptors podran fer efectives les obligacions subscrites en un sol lliurament o en tres terminis de 40 % el primer, 20 % el segon els sis mesos, i 20 % al tercer sis mesos després, sempre del valor nominal.

D) Amortització en preferència de les obligacions

els tenedors de les quals hagin mort i sempre que els hereus ho sollicitin.

IV.—Autorització per a l'edificació.

V.—Autorització general al consell per a fer tots els tràmits necessaris pel bon compliment dels acords de l'assemblea.

APENDIX I

Demostració del moviment del Fons de reserva d'interessos

	Entrada	Sortida	Ròssec
Recaptat per aquest fons segons projecte	120.000		120.000
Any 1930. 4 % del capital deixat per la Mutual fins aquest moment: 175.000 durant nou mesos		4.570	115.430
Any 1931.—Interessos del ròssec d'aquest fons a fi de l'any anterior, al 4 % de 115.430	4.600		120.030
» 1931.—4 % del capital deixat per la Mutual l'any anterior i retingut du- rant un any: 175.000 × 4 %		7.000	113.030
» 1931.—4 % de la nova aportació de la Mutual retinguda durant sis mesos 2.00.000 al 4 %		4.000	109.030
» 1932.—Interessos del capital en el fons	4.360		113.390
» » 4 % del capital de la Mutual retingut durant un any: 375.000 per 4 %		15.000	93.390
» » Cobrat del pressupost de despeses import de mitja anualitat d'interessos previstos	24.000		122.390
» » 4 % de l'última aportació de la Mutual retinguda durant sis me- sos: 225.000 × 4 %		4.500	117.890
» » 4 % sobre 1.000.000 de pessetes de subscripció totalment cobrada en aquesta data i calculant ja acabada a final de juny de 1930 l'edificació		24.000	91.890
» 1933.—Interessos del ròssec del fons	3.680		95.570
» » Cobrat del pressupost per interessos previstos una anualitat com- pleta	48.000		143.570
» » Interessos de la hipoteca Mutual i de la subscripció: 1.6000.000 al 4 %		64.000	79.570
(Al final d'aquest any comença l'amortització que es tindrà pre- sent pel càlcul dels anys successius.)	3.180		82.750
» 1934.—Interessos del ròssec del fons	48.000		130.750
» » Cobrat de pressupost		62.720	68.030
» » Interessos pagats: 1.600.000 — 32.000 =	2.720		70.750
» 1935.—Interessos del ròssec del fons	48.000		118.750
» » Cobrat de pressupost		61.440	57.310
» » Interessos pagats: 1.568.000 — 32.000 =	2.290		59.600
» 1936.—Interessos del ròssec del fons	48.000		107.600
» » Cobrat de pressupost		60.160	47.440
» » Interessos pagats: 1.536.000 — 32.000 =	1.900		49.340
» 1937.—Interessos del ròssec del fons	48.000		97.340
» » Cobrat de pressupost		58.800	38.460
» » Interessos pagats: 1.504.000 — 32.000 =	1.540		40.000
» 1938.—Interessos del ròssec del fons	48.000		88.000
» » Cobrat de pressupost		57.600	30.400
» » Interessos pagats: 1.472.000 — 32.000 =	1.210		31.610
» 1939.—Interessos del ròssec del fons	48.000		79.610
» » Cobrat de pressupost		56.320	23.690
» » Interessos pagats: 1.440.000 — 32.000 =	930		24.220
» 1940.—Interessos del ròssec del fons	48.000		72.220
» » Cobrat de pressupost		55.040	17.180
» » Interessos pagats: 1.408.000 — 32.000 =	480		12.580

	Entrada	Sortida	Ròssec
Any 1941.—Interessos del ròssec del fons	48.000		60.580
» » Cobrat de pressupost 1.344.000		53.760	12.100
» » Interessos pagats: 1.376.000 — 32.000 =	480		12.580
» 1942.—Interessos del ròssec del fons	48.000		60.580
» » Cobrat de pressupost 1.312.000		52.480	8.100
» » Interessos pagats: 1.344.000 — 32.000 =	320		8.420
» 1943.—Interessos del ròssec del fons	48.000		56.420
» » Cobrat de pressupost 1.280.000		51.200	5.220
» » Interessos pagats: 1.312.000 — 32.000 =	200		5.420
» 1944.—Interessos del ròssec del fons	48.000		53.420
» » Cobrat de pressupost 1.248.000		49.920	3.500
» » Interessos pagats: 1.280.000 — 32.000 =	130		3.630
» 1945.—Interessos del ròssec del fons	48.000		51.630
» » Cobrat de pressupost 1.216.000		48.640	2.990
» » Interessos pagats: 1.248.000 — 32.000 =	120		3.110
» 1946.—Interessos del ròssec del fons	48.000		51.110
» » Cobrat de pressupost 1.184.000		47.360	3.750
» » Interessos pagats: 1.216.000 — 32.000 =			

A partir d'aquest, any l'interès a pagar és inferior al promig assenyalat en el pressupost de despeses. L'excés pot aplicar-se als fins que s'esmenten en el dictamen.

EL CONSELL DEL SINDICAT, VIST QUE LA URGENCIA I CONDICIONS ESTATUTARIES DE LA CONVOCATORIA D'UNA ASSEMBLEA EXTRAORDINARIA NO PERMET LA PREVIA REUNIO DELS PARTITS, I ENTENENT QUE LA IMPORTANCIA REQUEREIX QUE ELS ASSOCIATS PUGUIN MANIFESTAR-SE PER ASSESSORAR-LO, AGRAIRA ALS COMPANYS QUE FORMULIN LES SEVES OBSERVACIONS I INICIATIVES DIRIGINT-SE DIRECTAMENT AL CONSELL PER ESCRIT O COMUNICANT-HO AL DELEGAT DEL PARTIT RESPECTIU PERQUE PUGUI PRESENTAR-LES A L'ASSEMBLEA. LA RELACIO DELS DELEGATS DE CADA PARTIT ES PUBLICA EN EL DARRER NUMERO, CORRESPONENT AL MES D'AGOST.

Mutual Mèdica

Junta General extraordinària de 1929

CONVOCATORIA

El Consell Administratiu de la Mutual Mèdica del Sindicat de Metges de Catalunya, en sessió del dia 17 de setembre de 1929, acordà, en virtut de les facultats que li concedeixen els articles 27 i 28 del Reglament, de convocar Junta General Extraordinària, pel propinent dia 27 d'octubre, a les 12 del matí en el local conegut per Teatre Escola, carrer Consell de Cent, 264.

ORDRE DEL DIA

1.—Autorització per a constituir una primera hipoteca sobre el Casal del Metge.

Barcelona, 17 de setembre de 1929

El President,

Francesc Coll i Turbau

El Secretari,

Josep Trenchs Codoñés

La Junta General ordinària de 1929, demostrà el seu desig que la Mutual ajudi la construcció del Casal del Metge fent sobre l'immoble una primera hipoteca i a aquest efecte concedí l'oportuna autorització al Consell Administratiu.

Ara, en el moment en què el Sindicat emprèn definitivament la realització d'aquell projecte, el Consell Administratiu, després d'estudiar en detall la forma i condicions d'aquesta hipoteca, ha considerat favorable i beneficiosa per l'entitat la seva atorgació, però aprofitant l'avenç de la celebració d'una Assemblea extraordinària del Sindicat ha cregut convenient, per donar una major validesa a l'acord, sotmetre la definitiva resolució a una Junta General extraordinària.

Per tots els tràmits i detalls sobre aquest assumpte ens remetem a l'extens dictamen que el Consell del Sindicat publica en aquest mateix número.

Consell Administratiu

Acta núm. 154

A les 22 hores i 30 minuts del dia 16 de juliol de 1929, es reuneix el Consell Administratiu de la Mutual Mèdica. Presideix el Dr. Coll i actua de Secretari el Dr. Trenchs. Assisteixen els Consellers: Drs. Seguí i Pou, Mas i Oliver, Masriera, Bernet, Condeminas, Andreu, Grifols, Grau, Parés i Servent. Han excusat la seva no assistència els Drs. Figueras, Moya, i Espadaler.

Oberta la sessió es llegeix i s'aprova l'acta de l'extraordinària celebrada el dia 3 del corrent. S'aprova també l'extracte d'aquesta acta que ha d'ésser publicat al BUTLLETÍ.

A continuació es dona compte d'una lletra del Sindicat avisant el nomenament dels Drs. Mestres i Miquel i Sellas i Garriga com a Inspectors d'aquell organisme superior en aquest Consell Administratiu. Seguidament la Presidència prega d'entrar a la Sala de sessions els companys esmentats que assisteixen tots dos i després de saludar-los amablement els dona possessió de llurs càrrecs esperant que la seva col·laboració, donades les seves altes qualitats, serà molt profitosa. Els Drs. Mestre i Sellas agraeixen les paraules de la Presidència i ofereixen de posar tota la seva bona voluntat en el càrrec que els ha estat confiat.

S'examinen i s'aproven les següents participacions de soci:

Grup I d'Invalidesa, del núm. 2130 al 2132 inclusiu.

Grup II d'Invalidesa, del núm. 1679 al 1683 inclusiu.

Grup III d'Invalidesa, del núm. 1415 al 1418 inclusiu.

Grup IV d'Invalidesa, del núm. 975 al 979 inclusiu.

Grup V d'Invalidesa, del núm. 832 al 835 inclusiu.

Grup I de Vida, del núm. 1071 al 1074 inclusiu.

Grup II de Vida, del núm. 801 al 803 inclusiu.

Grup III de Vida, del núm. 585 al 586 inclusiu.

Grup IV de Vida, del núm. 417 al 419 inclusiu.

Grup V de Vida, del núm. 351 al 359 inclusiu.

Entre les anteriors admissións figuren per informe facultatiu complementari favorable les següents:

A. P., als Grups I i II d'Invalidesa i I de Vida; I. C., als Grups II i III d'Invalidesa; A. G., als Grups IV i V d'Invalidesa i II, III, IV i V de Vida; V. C., al Grup V de Vida; J. Z., al Grup V de Vida; J. R., al Grup V de Vida; aquest darrer amb caràcter de fundador per no haver pogut sol·licitar l'ingrés en temps hàbil contra la seva voluntat motivat perquè tenia en observació la sol·licitud al Grup IV de Vida anterior.

Figura també entre les anteriors admissións en el Grup V de Vida i amb caràcter de fundador la del Dr. M. S., que ha estat en observació durant 5 mesos i els informes facultatius complementaris de la qual, recollits últimament són favorables.

De les sol·licituds examinades s'acorda de demanar informe facultatiu complementari les següents:

Dr. J. R., al Grup V de Vida. Informe pel doctor Antoni Ros i Batlle.

Dr. E. G., als Grups II, III, IV i V d'Invalidesa. Informe pel Dr. Joan Cartanyà i Llorach.

Dr. F. O., als Grups I, II, III d'Invalidesa i I i II de Vida. Informe pel Dr. Josep Arola i Sala.

Dr. Ll. V., als Grups I, II, III, IV i V d'Invalidesa. Informe pel Dr. Josep Masriera i Guardiola.

Dr. A. G., als Grups I, II, III, IV i V d'Invalidesa. Informe pel Dr. Ricard Sicre i Sicre.

Dr. J. J., als Grups II, III, IV i V d'Invalidesa i I, II, III, IV i V de Vida. Informe pel doctor Joan Codina i Altés.

Dr. R. L., als Grups I, II i III d'Invalidesa. Informe pel Dr. Manuel Deó.

D'entre les sollicituds examinades s'acorda de deixar en observació pel temps que s'indica per cada cas les següents:

Dr. J. J., al Grup I d'Invalidesa en observació durant mig any.

Dr. A. C., als grups I, II, III, IV i V de Vida en observació durant un any.

Dr. F. E., als grups I i II de Vida en observació durant un any.

Es dona compte de la correspondència rebuda entre la qual figuren les comunicacions següents:

Del Dr. J. P., demanant si és possible de fer constar en el nomenament de beneficiaris la voluntat del soci de deixar els subsidis en forma de capital, però, facultant al propi beneficiari per a renunciar voluntàriament a aquesta forma de pagament per a acollir-se a la de pensió. Després d'una àmplia deliberació en la qual intervenen la majoria de consellers s'acorda de contestar al company P. que tal com ell proposa el Consell entén que pot fer-se reglamentàriament la designació de beneficiaris amb expressió d'aquesta forma de cobrament, però que únicament entén el Consell que pot acceptar-se tal com el Dr. P. proposa o sigui disposant el soci el pagament en forma de capital i autoritzant exclusivament al beneficiari per a renunciar-hi acollint-se a la pensió, ja que el propi Consell entén que de disposar de manera diferent o en forma inversa o sigui podent renunciar a la pensió per a cobrar-la en capital, no es podria acceptar ja que en algun cas podria lesionar interessos o drets d'un segon o tercer beneficiari i ésser motiu de confusions i àdhuc de litigis que la Mutual ha de defugir. De tota manera s'acorda de consultar a l'advocat sobre aquest particular a la vista de la lletra del Reglament.

Causa baixa per defunció el company Miquel Pous i Bonet dels Grups I, II, III d'Invalidesa i I i II de Vida.

Causa baixa voluntària el Dr. Joan Pujol i Mir dels Grups I, II i III d'Invalidesa i I de Vida.

Es dona compte de les baixes per invalidesa, des de la darrera sessió que són:

Pere Auge i Corominas, del grup II d'Invalidesa; Joan Benavent i Aranda, del grup II d'Invalidesa; i Rafael D. Martínez i Muñoz, del grup II d'Invalidesa.

Es dona compte de les altes per invalidesa presentades des de la darrera sessió que són:

Josep Borràs i Nogués, del grup I d'Invalidesa; Joan Vilà i Barca, del grup I d'Invalidesa; Miquel Pous i Bonet, del grup III d'Invalidesa; Manuel Nogués i Sas, del grup V d'Invalidesa i Josep Sureda i Massanet, del grup V d'Invalidesa.

Es dona compte d'haver rebut el dictamen del reconeixement practicat a l'invàlid Josep Cudinach i Dalmau el qual es llegeix i se'n desprèn la confirmació de l'estat d'invalidesa.

Es dona compte d'una comunicació notificant el trasllat de l'invàlid A. S. a l'Institut mental de la Santa Creu del qual es pren bona nota.

Es dona compte d'una comunicació de l'invàlid A. M.,

S'examina l'expedient de l'invàlid Enric Juan i Camps.

S'examina la forma actual del pagament de subsidis i vistes les dificultats que té per l'administració de la Mutual i per els propis invàlids la remesa de tots els subsidis per gir postal o per transferències per Banc, s'acorda que en el successiu tots els subsidis devengats es facin efectius exclusivament a les Oficines i que els invàlids vinguin personalment al cobrament o per mitjà de persona degudament autoritzada.

S'examina i s'aprova l'expedient instruït per la mort del company Enric Casals i Duch i s'acorda que es constitueixi el dipòsit reglamentari pel pagament de les pensions que corresponen als beneficiaris pels tres grups de Vida als quals estava subscrit el company mort.

En compliment de l'acord de la sessió del dia 18 de juny es presenten els nomenaments de beneficiaris dipositats des de la darrera sessió.

Es llegeix i s'aprova el moviment de Caixa durant el propassat mes de juny.

S'aprova el Balanç provisional a fi de maig.

S'acorda la compra de 50.000 pessetes en valors públics de l'Estat espanyol.

Es llegeix una comunicació del Consell del Sindicat de Metges de Catalunya demanant que aquest

Consell designi el company que ha de figurar com a redactor del BUTLLETÍ en la Secció de Mutual Mèdica. S'acorda de designar per aquest càrrec al company Conseller Dr. Joan Mas i Oliver.

El Sr. Secretari proposa i s'acorda, que vist que hi ha un nombre considerable de sollicituds que estan pendents sense cap efecte per no haver-se abonat la quota de garantia s'escrigui als interessats que si en un termini de dos mesos no han fet efectiva aquesta quota, quedaran anul·lades les sollicituds que tenen presentades i que estan pendents per falta d'aquest pagament.

S'examinen i s'aproven els socorsos devengats durant el passat mes de juny.

S'aproven les prorrates a cobrar el vinent mes d'agost d'acord amb el següent repart.

Grups	Subsidis	Socis	Prorrates
I Invalidesa	5.685	1947	2,95
II "	3.800	1591	2,40
III "	2.250	1355	1,70
IV "	715	958	0,75
V "	715	823	0,90
I de Vida	10.000	1011	9,90
II "	10.000	784	12,80
III "	10.000	584	17,15
IV "	—	417	—
V "	—	359	—

La prorrata del grup III de Vida queda con donada per excedir el fons de compensació d'aquest grup del triple del de garantia corresponent amb una quantitat suficient per la condonació total de la prorrata.

Passa a tractar-se del compliment de l'acord de les últimes Junes Generals Ordinària i Extraordinària.

S'acorda de publicar al BUTLLETÍ l'avís acordat per la Junta General Extraordinària respec-

te a la modificació de la taula de quotes de compensacions que entrarà en vigència una vegada aprovada pel Ministeri del Treball i Previsió.

S'acorda d'obrir des del BUTLLETÍ una informació escrita per un termini de tres mesos per la proposició presentada pel Dr. Bernet a la Junta General Extraordinària, referent a la reducció de les quotes fixes i que el propi Dr. Bernet va retirar per donar temps a aquesta informació.

S'acorda de fer tots els tràmits per l'aprovació de les modificacions introduïdes al Reglament en la Junta General Extraordinària en l'article 14 que assenyala la taula de compensacions, i afegint-hi l'article addicional que s'acordà com a resultat de les proposicions presentades pels doctors Cambra i Santità.

S'acorda que en compliment de l'acord de la Junta General Ordinària autoritzant al pagament de les quotes de garantia en deu terminis, es publiqui un avís en el BUTLLETÍ i que immediatament entri en vigència aquell acord.

Es tracta de la forma de complimentar l'acord de la Junta General Ordinària que es refereix al reconeixement d'ingrés i després d'un canvi general d'impressions s'acorda que es facin unes fulles de reconeixement a base d'unes declaracions que faci el sol·licitant en presència del metge, reconeixedor i d'un encasillat amb unes preguntes concretes que el metge reconeixedor hagi de contestar tot semblant al que tenen establert les Companyies d'Assegurances, i per la redacció d'aquestes fulles s'acorda el nomenament d'una Comissió formada pels Drs. Grifols i Sellas.

Es dona compte, i el Consell pren bona nota, dels acords de la Junta General Ordinària que es refereixen a la inversió de fons en la compra d'immobles o establiment de primera hipoteca en un immoble propietat del Sindicat. S'acorda de tractar d'aquests acords en el moment oportú.

I sense altre assumpte s'aixeca la sessió a dos quarts d'una del dia següent de començada.

Moviment de Caixa de la Mutual Mèdica durant l'agost de 1929

ENTRADES

Ròssec	9.826'20
Retirat de la Caixa d'Estalvis	59.000'—
Al Fons Provisional de Garantia	1.070'40
Per interessos dels dipòsits de Mutual Mèdica	10.982'—
Per interessos dels dipòsits de beneficiaris	3.932'—
Per quotes diverses	26.606'25
Retirat de la Banca Soler i Torra Germans	16.000'—

SORTIDES

Dipositat al Banc d'Espanya	4.690'—	
Dipositat a la Caixa d'Estalvis	12.761'90	
A l'advocat Sr. Barberà s/minuta	180'—	
A la Federació de Socorsos Mutus la s/quota (2 anys)	72'—	
Despeses diverses en la compra de Valors	95'85	
Timbres resguard Banc d'Espanya	3'—	
Tornada al Dr. Pujadas Nadal la ga- rantia del IV Vida	60'—	
Tornada al Dr. Pujol la garantia del I, II, III Invalidesa i I Vida	96'—	
Per pensions de Vida	3.600'—	
Dipositat en la banca Soler i Torra Germans	5.308'75	
Per Socorsos Invalidesa I	5.381'95	
" " " II	3.781'95	
" " " III	2.257'—	
" " " IV	890'—	
" " " V	890'—	
Per Socorsos Vida I	} Pels beneficiaris Dr. Casals i Duch	10.030'—
" " " II		10.030'—
" " " III		10.030'—
Compra de 50.000 ptes. en valors del Deute P. Interior 4 % i dipositats al Banc d'Espanya a nom de Mu- tual Mèdica	36.950'—	

107.108'40
20.308'45

127.416'85

127.416'85

Moviment Provisional dels Fons de la Mutual Mèdica fins el juny de 1929

ESTAT DELS FONDS

<i>Disponible</i>	98.165'39
Caixa Social	42.369'85
Caixa de P. i d'Estalv.	39.805'89
Banc de Catalunya	374'55
Banc d'Espanya	2.797'45
Soler i Torra Germans	12.817'65
<i>Realitzable</i>	1.122.033'20
Valors dipositats al B. d'Espanya d'un valor nominal de ptes. 1.125.100 i en efectiu	1.001.273'25
Rebutis en circulació	51.485'85
Compensacions a ter- minis pendents de realització	17.226'50
Pensions de Vida anticipades	52.047'60

1.220.198'59

SITUACIÓ DELS FONDS

Fons Compensació Invalidesa I ...	35.649'07
" " " II ...	45.272'59
" " " III ...	36.819'26
" " " IV ...	22.717'40
" " " V ...	18.160'40
Fons Compensació Vida I ...	176.322'23
" " " II ...	138.502'27
" " " III ...	116.209'81
" " " IV ...	66.126'05
" " " V ...	57.012'—
Fons Garantia Invalidesa I ...	11.060'—
" " " II ...	11.019'—
" " " III ...	11.299'—
" " " IV ...	9.906'—
" " " V ...	8.298'—
Fons Garantia Vida I ...	60.540'—
" " " II ...	46.920'—
" " " III ...	34.920'—
" " " IV ...	24.840'—
" " " V ...	21.000'—
Fons Mixt	247.804'16
Fons Provisional de Garantia	4.555'35
Socorsos devengats i pendents de regularització:	
Socorsos d'Invalidesa I	7.162'—
" " " II	3.977'—
" " " III	2.627'—
" " " IV	740'—
" " " V	740'—

1.220.198'59

Socorsos d'invalidesa devengats durant el mes de juliol de 1929

	GRUPS				
	I	II	III	IV	V
Miquel Cabeza Samsó, de Barcelona	100				
Lluís Altés Sabater, de Mediona	150	150			
Francesc Llauredó Montaner, de Reus	150	150			
Enric Sánchez Comendador, de Barcelona	150				
Modest Capdevila Torrell, de Vilaplana	150	150	150		
N. Llinàs de la Tejera, de Sant Boi Llobregat	150	150	150		
Feliu Sotorra Massó, de Sabadell	150				
Pere Montros Ibàñez, d'Ulldecona	150	150			
Adolf Batlles, de Barcelona	150				
Miquel Maseras Ribera, de Barcelona	150	150			
Tomàs Roig Boet, de Barcelona	150				
Josep Estrade Sales, de Vilanova de Bellpuig .	150				
Anicet Suriol Fàbregas, de Barcelona	150	150			
Geroni Gelabert Rincón, de Olot	150	150	150		
Manuel Ribera Taribó, de Balaguer	100	100	100	100	100
Laureà Figuerola Tarrats, de Reus	150				
Josep Sentis Aguiló, de Falset	100	100			
Josep Hernández i Escribà, de Barcelona	150	150			
Josep Sabater Centelles, de Sant Sadurní	150	150	150		
Josep de Zea i Urbano, d'Albinyana	150	150			
Angel Gich i Rojals, de Falset	100	100	100		
Miquel Pous i Bonet, de Barcelona	25	25	25		
Marius Oliveras i Devesa, de Barcelona	150	150			
Marian Samaranch i Albi, de Monjos	150				
Domènec Pujadas i Nadal	30	30	30	30	30
Felicià Jané i Montserrat, de Barcelona	150	150	150		
Josep Botifoll i Adserà, de Pobla de Montornès	150	150	150		
Josep Cudinach i Dalmau, d'Olesa	150	150	150	150	150
Fermí Oliva i Agulló, de Barcelona	150				
Alexandre Fortuny i Duran, de Sant Quintí ...	150				
Eudald Boix i Serra, de Rubí	100	100			
Llorenç Sanjuan i Rimblas, de Bagur	150	150	150	150	150
Rafael Galès i Ràfols, de Gelida	100				
Francesc Poyato i Osuna, de S. Boi de Llobregat	150	150	150	150	150
Ramon Monforte i Vives	150	150	150		
Josep Sansa i López	150	150	150	150	150
Angel Miquel i Vicens	124.95	124.95			
Jesús Figueras i Almar	150	150	150		
Ferran Vallmitjana i Borrull	150	150	150		
Joan Vilà i Barca	35	35			
Josep Escriu i Pons	150				
Samuel Manzano i Font	150	150	150	150	150
Joan Benavent i Aranda	20	20			
Pere Corominas i Augé	15	15			
Rafael Martínez i Muñoz	30	30			
TOTAL PESSETES.	5794.95	4094.95	2505	880	880

Pensions de vida devengades durant el mes de juliol de 1929

	Mesos cobrats	GRUPS				
		I	II	III	IV	V
Dipòsit a favor dels beneficiaris del Dr. Pous i Bonet ...		10000	10000			
Beneficiaris del Dr. Joan Aran i Torres	18	100	100			
" " " Carles Agulló i de la Escosura	58	100				
" " " Rafael Arenas i Machuca	47	100	100			
" " " Francesc de P. Bedós i Arnal	17	100				
" " " Pere Borrell i Trapé	66	100				
" " " Emilí Briansó i Planas	86	100				
" " " Ricard Botey i Ducoing	17	100				
" " " Joan Casasayas i Cucurella	37	100	100			
" " " Josep Clapés i Almirall	13	100	100			
" " " Samuel Cuchi i Vidiella	69	100				
" " " Josep Mayor i Franquet	18	100				
" " " Manuel Mir i Galavotti	41	100				
" " " Eusebi Nunell i Font	49	100	100			
" " " Joan Pallarés i Matalí	63	100				
" " " August Pi i Gibert	66	100				
" " " Joan Bta. Pifarré i Minguell	47	100				
" " " Joaquim Prats i Cornell	42	100				
" " " Antoni Rabadà i Mayné	30	100				
" " " Salvador Ràfols i Raventós	45	100				
" " " Antoni Roldàn i Pérez	75	100				
" " " Salvador Sampera i Sampera	75	100				
" " " Juli Santacana i Vilà	54	100	100			
" " " Cristòfor Santacana i Vallés	41	100				
" " " Emili Segarra i Fàbregas	58	100				
" " " Marian Serra i Font	31	100	100			
" " " Antoni Serrat i Puigbó	7	100	100			
" " " Enric Tejero i Higuera	17	100				
" " " Montserrat Vallet i Xiró	48	100				
" " " Ramon de Viala i Rubio	41	100	100			
" " " Eladi Vila i Cuñer	37	100				
" " " Jeroni Vilar i Cabanes	36	100				
TOTAL PESSETES.		3100	900			

Noticiari

Moviment de socis.—Els socis ingressats últimament al Sindicat de Metxes són els següents:

Pere Camps i Juncosa, Josep Cantó i Ribot, Joan Cuxart i Buscà, Antoni Montserrat i Ferrer, Bartomeu Plà i Majó, Josep Rodríguez i Ferrús, Josep Santaugenia i Civit, Marian Soria i Escudero, Lucas Tortellà i Oteo, i Lluís Vives i Lasiera, de Barcelona.

Ramon Ibarz i Aznàres, de La Cava (Tortosa).

Joan Jubert i Salietí, de Girona.

Juli Freijanes i Malingre, de Lleida.

Ramon Gené i Pintó, de Linyola.

Ricard Laffite i Gatell, de Mediona.

Martí Alemany i Estapé, de Mollet del Vallès.

Francesc Oliva i Serra, d'Oliana.

Pere Gómez i Guillaumet, de Riera.

J. Falgueras i Falgueras, de Sant Feliu de Guíxols.

Andreu Galindo i López, de La Seu d'Urgell.

Durant el mateix temps han causat baixa per defunció els Drs. Enric Casals i Duch i Josep Homs i Mogas, de Barcelona i Francesc Martí i Puig, de Palafrugell.

Caixa de Beneficència.—Durant el proppassat mes d'agost, el Sindicat de Metges de Catalunya ha fet efectives per aquesta Caixa de Beneficència a famílies de metges que es troben en precària situació, les següents quantitats:

	Ptes.
Dr. Ll. C. i A., de Barcelona...	150
Dr. J. P. i O., de Barcelona ...	55
Dr. V., de Barcelona ...	150
Orfes del Dr. M. C. de la T. de Sabadell.	30
Vda. del Dr. J. F. i M., de Rubí ...	70
Vda. Dr. M. F. i F., de Barcelona ...	30
Vda. Dr. P. F., de Barcelona ...	50
Vda. del Dr. L., de Barcelona ...	50
Vda. del Dr. Q., ...	75
Vda. del Dr. C. V. A., de Torroella de Montgrí ...	50
Que sumen un total de Pessetes ...	710

Viatge mèdic internacional d'educació a Egipte (Palestina) fent-lo extensiu a les Índies.—S'ha assenyalat pel dia 12 de desembre vinent la data de sortida d'aquest viatge organitzat seguint el projecte del Dr. Frederic Barach, de Viena.

Per tots els detalls hom ha d'adreçar-se a "Aerztliche Auslands-Studienreisen - Riberstrasse, 11, Wien I. Austria.

Concurs.—S'ha convocat el concurs per a l'atorgació del "Premi Massana".

Es concedeix un sol premi de 20.000 pessetes a la millor obra il·lustrada que tracta d'"Iconografia Religiosa o Popular de Catalunya" o "Història de la indumentària a Catalunya" de caràcter general o monogràfic, relatives a èpoques anteriors a l'any 1855.

Les obres hauran de presentar-se a la "Casa de l'Arcedià" (carrer Santa Llúcia, 1) a nom de Santiago Marco, secretari del concurs, fins al dia 31 de desembre del corrent any a les 12 del migdia.

Obituari.—El nostre estimat company doctor Francesc Coll i Turbau, de Girona, que ara des de la presidència de la Mutual Mèdica i sempre des dels molts càrrecs amb les quals els companys l'han distingit pels seus alts mereixements, ha demostrat el seu gran amor i entusiasme pel Sindicat, acaba de sofrir la pèrdua d'una filleta seva. A les moltes proves de condol que ha rebut el company Coll adjunten la nostra ben sincera, testimoniant-li en aquesta trista avinentesa la nostra incondicional amistat i consideració personal més d'estingida.

Llibres rebuts.—"Manuale di elettricardiografia clínica", per Vittòrio Agnoletto. — Milano. Edit. Soc. an. Instituto Editoriale Scientifico. Pr. 28 l.

A l'any 1843, Matteoci va descobrir i demostrar, que els fenòmens d'excitació i contracció dels múscles, nervis i glàndules van acompanyats de corrents elèctrics. En 1856 Kolliker i Muller varen trobar, per primera vegada, que els bategs del cor de la granota s'acompanya d'un corrent elèc-

tric, anomenat d'acció, i en Marey utilitzant l'electròmetro capillar d'En Lipmann va poder representar el traçat fotogràfic de les seves variacions, a l'inventar el fisiòleg holandès Einthoven el galvanòmetre de corda va fer possible que la Electrocardiografia esdevingués un mètode clínic i pràctic. No es pot demanar a l'esmentat procediment més d'allò que pot donar. No és possible amb ell capir tots els misteris de la contracció cardíaca; però podem avui, segons frase d'En Vàquez, establir l'estat de l'arritmia.

El metge, que vulgui enterar-se de tot quant fa referència a les possibilitats de diagnòstic que hom pot adquirir amb l'Electrocardiologia, l'obra del Dr. Agnoletto li serà un guia fidel i segur. En aquesta monografia hi trobarà també moltes consideracions sobre patogènia, símptomes i tractament.

—“La construcció de celluloides en cirurgia i ortopèdia”. Dissertació tècnica inaugural de la XXX Assemblea anual del Col·legi de Metges de la província a Girona, pel Dr. J. Danés i Torras. —1828.

Es una monografia destinada a fer conèixer als metges pràctics la manera de construir aparells de cel·loide, que tants d'avantatges té sobre els d'alumini, cuir emmotllat, guix, silicat, pel seu poc pes, pel seu escàs embalum, per la seva validesa, que no queda gens compromesa en dividir-los en dues o més valves, cordades amb cintes i ullet el que permet la inspecció de la part malalta, així com la pràctica de les puncions d'En Calot en els abscessos ossífius i les eines i banys de sol. La seva duració és a més, il·limitada i es presta a una sèrie de combinacions.

En els aparells fets segons una manera original de l'autor, es pot fer la neteja amb aigua i cotó i fins amb antisèptics, tantes vegades com es vulgui, el que no és possible en els celluloides de Calot i dels basars d'ortopèdia, encoixinats per dintrre amb badana.

Es una monografia força important i digna

d'ésser coneguda per tots els metges, que es dediquin al tractament de mals de Pott, coxàlgies, tumor blanc del genoll, del colze i tibitarsal, desviacions de l'espinada i moltes altres malalties en les que precisa, a certs moments, una immobilitat relativa a l'ensens per un tractament d'aire i sol.

—“Le fratture del gonito nell'età infantile”, per Luigi Pizzagalli.—Milano. Soc. Institute editoriale Scientifico-edit. Pr. 30 l.

Les fractures dels ossos a l'edat infantil són distintes de les que ocorren en l'edat adulta, degut a la flexibilitat i elasticitat particular dels ossos en la primera edat, per l'espessor i resistència del periosti i la seva fàcil separació, per la presència en les extremitats dels ossos llargs dels cartílags de conjugació, discoslètics que limiten les irradiacions de la línia de fractura vers l'articulació corresponent i per la rapidesa de la constitució del *callo ossi* i de les seves ulteriors evolucions.

Des d'aquests punts de vista, les fractures en el colze del nen tenen una vàlua essencial. Llur freqüència, llurs relacions amb el desenrotllament de les extremitats articulars, llur gravetat tant des del punt de vista anatòmic com funcional, llurs complicacions directes i indirectes, immediates o a distància, la modalitat del tractament, cruent o no, formen un conjunt de fets, que el cirurgià ha de saber valorar.

Res més a propòsit per tal fi, que l'obra del Dr. Pizzagalli.

Els capítols principals són: *anatomia i desenrotllament del colze, dades estadístiques, classificació, dades etiològiques i patogenètiques, anatomia patològica, dades clíniques* amb llur relació amb la simptomatologia, amb els mètodes d'examen, amb el diagnòstic, evolució clínica i pronòstic, *complicacions i tractament quirúrgic*.

Es una obra feta amb tot seny i que no ha de mancar als cirurgians dedicats a la cirurgia de la infantesa.

V A R I A

(Un altre metge meravellós, el Dr. Zeileis)

El miracle en l'art de guarir

Detalls sobre Gallspach dignes de reflexió

pel

DR. SIECK

M. m. W. — n.º 25-1929

SOBRE Gallspach i el seu metge meravellós Zeileis, els lectors d'aquest setmanari ja n'han estat informats algunes vegades. Amb tot els recordo els números 46 i 50, publicats l'any passat, i, especialment, el número 51, el qual conté una descripció extensa del col·lega Wittman. Ensenms els crido l'atenció respecte la descripció del "Münchnernenesten Nachrichten" (A. de Nora, Schweisheimer, Wendt-Helsingfors). Si es llegeixen aquestes publicacions, l'una després de l'altra, els judicis manifestats són ben distints. Damunt una plana, indiscutiblement mèdica, hom diu: "un inexpert, però, malgrat tot, un metge de naixença, l'ajut de la humanitat malalta, insospitat enriquiment dels mitjans diagnòstics i terapèutics". Damunt l'altra plana: "Curanderisme, irreflexió de les multituds, explotació indigna de la bestiesa humana." Per a mi la pregunta, segons la meua manera de pensar, ha de fer-se d'una altra manera: Com és que malgrat els progressos de la ciència mèdica, hi ha tantes persones que refusen la medicina d'estudi i cerquen el curandero? Cap persona, encara que sigui la més nícia, no pensa usar de la diligència, en aquests temps d'aeroplans. Ningú confia les cartes a un missatger en lloc del servei de correus. Niciesa, engany i enredo? No, això em sembla una explicació massa insuficient.

Nosaltres, els metges, que coneixem mitjanament les bases i l'art de guarir, hem d'ésser molt

previsors amb l'expressió "niciesa". No oblidem que la major part de la nostra clientela ve a casa nostra amb el mateix estat d'ànim que quan en peregrinació s'adreça a Gallspach, i l'important és que corre més perill amb nosaltres que amb el metge miraculós. Si nosaltres hem de permetre que milers de malalts es deixin tallar, segons desig del cirurgià, els ovaris, l'apèndix, l'intestí gros, això darrer a causa de dolors causats per obstrucció, (mireu les ressenyes d'operacions de Lanes), el gran nombre que es deixen cosir o afliurar l'òrgan desitjat, els molts que es deixen injectar en els múscles, greix i venes amb tota classe de coses que mai han estat provades i que no són exemptes de perill, jo dic que no tenim dret de qualificar a aquests infeliços simplement com a necis, en voler evitar intervencions semblants. Jo crec que això no és raonable. No puc creure tampoc que els metges no vulguin allò que sigui millor pels seus malalts, així com tampoc no veig el per què hem de privar a Zeileis el nostre concurs en la seva bona creença i bon desig. Això seria mesquí, ensems que no comprovable. A més, si Zeileis accepta diners per la visita, és que nosaltres no ho fem també? Conec cirurgians que per operacions que eren completament innecessàries, han demanat i rebut grans quantitats. No siguem, per tant, fariseus. Millor serà que contestem a la pregunta: Per què i de qual manera un home com Zeileis ens sobrepuja a nosaltres,

metges científics? On s'amaga la falta: en el nostre sistema, en el nostre desenrotllament, en la nostra manera de veure el món, en el nostre treball pràctic?

Fa catorze dies que vaig visitar, aprofitant un curt permís, instituts científics, clíniques d'universitats, clíniques particulars. També vaig estar a Gallspach. La recomanació d'un metge que havia conegut a Java i després havia estat deixeble de Zeileis a Gallspach em va obrir les portes. Solament amb molt de treball em va ésser possible de trobar un estatge a Gallspach. Els pocs hostals estaven plens, i les habitacions demanades amb mesos d'anticipació. Durant l'any passat varen ésser anotats per la policia 82.000 forasters. Els pobles veïns, deu i catorze quilòmetres de distància, bullen de pacients de Zeileis. Els temes de discussió al tren, dintre l'auto, als carrers i a les fondes, pertot arreu, són sempre els mateixos: Zeileis, sempre Zeileis.

Cap allà les set del matí comencen les hores de consulta, les quals duren, fent entremig una hora de descans, fins a dos quarts de dues de la tarda. Tornen a descansar una altra hora, representant-se tot seguit el treball que acaba entre les cinc i les sis. Amb vuit hores, més o menys, són enlestits un promig de 1000 malalts, en realitat 3000, ja que cada malalt és tractat tres vegades cada dia, excepció feta dels malalts greus.

Éra el divendres i dissabte abans de Pasqua, i només s'havien presentat unes quantes dotzenes de malalts nous. En temps normal aquests solen ésser de cent a dos cents més. Aquesta gentada davant la qual pallideix l'atracció dels metges de les caixes, els més famosos, ens sembla a nosaltres gairebé impossible i repulsiu. El nostre ideal apareix d'una altra manera, completament diferent; el metge ha de tenir, abans de tot, temps pels seus malalts, confessor i metge a l'ensem. Després segueix la meticulosa i científica inspecció i, si és necessari, hi pren part l'anàlisi de la sang, raigs X, microscopi, inspecció de les secrecions i excresions, i, finalment la consulta. Res d'això fa Zeileis. És molt més un comerç que ens recorda la nostra actuació quan som metges de barrí. Una habitació mitjanament gran (4x10 metres més o menys) en la qual hi fem entrar de 100 a 130 persones. A la porta d'entrada està Zeileis, i ell mateix pren els tickets d'entrada, que costen tres shillings. Quan l'habitació és plena

es tanca la porta i comença el tractament. Cada malalt disposa de pocs segons (3000 malalts en vuit hores). Zeileis té a la mà dreta un pinzell elèctric, el qual està en contacte amb un aparell d'alta tensió. El fil conductor despèn dintre de l'habitació enfosquida xispes blaves en forma de flocs. Una llum ampla, també d'un brill blavós que espeterneja, surt de la placa final del pinzell. Si s'inclina la placa, aleshores saltan damunt el malalt, amb gran soroll, amples faixes d'electricitat de 10 a 15 cm. de longitud. Il·luminació i aplicació de xispes. Això és l'únic que fa Zeileis. Només algunes vegades, poques, passa el dit damunt el front o la tibia, i per l'estil. De tant en tant aplica fortament la placa damunt el cos del malalt. Aleshores hom veu sortir xispes elèctriques dels peus dels malalts. Al costat de Zeileis treballen dos metges aprovats. L'un fa funcionar un petit aparell de Röntgen terapèutic. La mesura és inexistente; però vaig sentir que cada ve-

I

gada es despenien, més o menys, 3 R (= —

200.

HED). Un segon metge il·lumina, durant pocs segons els malalts amb un senzill llum d'arc. Responent a la meua pregunta de sorpresa sobre la influència de la llum, se'm digué que els carbons estaven impregnats amb heli".

Més breu és la inspecció de nous malalts. Una petita pregunta sobre el seu mal (la majoria ja porten el diagnòstic), i tot seguit se'ls col·loca un tub de vidre, consecutivament davant del front, pit i ventre i il·luminat amb raigs elèctrics, el qual tub està ple de gasos rars. Damunt un òrgan malalt l'esmentat tub ha de lluir de diferent manera que damunt d'un òrgan sa. Jo no vaig pas veure res de tot això. Inspecció i tractament es succeeixen amb gran rapidesa dintre l'habitació mig fosca. El llum d'arc primerament esmentat despren nuclis de llum que són reflectits de diferents maneres per tubs i retortes estranyes que pegen del sostre. Una observació exacta del tub diagnòstic es fa impossible per aquest motiu.

El diagnòstic està llest en pocs segons: Observació dels ronyons, llaga de l'estómac, pedres al fetge, tuberculosi dels pulmons, etc. D'un segon control d'aquest diagnòstic llamp jo no en vaig sentir parlar ni en vaig veure cap. Un aparell de raigs X per a fins diagnòstics no existeix.

Resumint: Cap persona, ni que fos el treballa-

dor més senzill, ni el pagès més pobre toleraria en les nostres habitacions de consulta una inspecció i tractament tan ràpids i esquemàtics. Per què ho toleren d'En Zeileis? La segona pregunta més important encara: Per què aconsegueix Zeileis indubtables èxits en malalts, als quals els nostres millors caps han intentat en va el seu art? Per això jo valdria fer primerament dues afirmacions importants:

1. Que Zeileis ens portarà un avenç formidable dintre de la diagnòsi, és impossible. El tub misteriós no és res més que l'antiguíssima vareta màgica modernitzada. Moltes malalties els portadors de les quals van a Gallsbach, es poden reconèixer sense inspecció, només que al primer cop de vista. Tabes, esclerosis múltiple, conseqüències de la paràlisi infantil, encefalitis, apoplegia i mielitis, atrofia, tuberculosi dels ossos, de les juntures i pulmons, cranc en les més diverses formes, gota, etc. En altres coses té Zeileis l'enorme experiència i li permet un raonable diagnòstic probable (com, d'it apart, succeeix a alguns dels nostres *lleons de caixa*).

Un corrent d'alta tensió (un aparell de diatermis o un ràdio-lux de gran format), aplicació dels raigs X o d'hèlio, són instruments secundaris i no tenen cap importància per una teràpia causal. Prou vaig sentir parlar d'una aplicació de radi amb una placa reflectora de 15000 qg. de mercuri que havien estat deixats anar dintre de l'habitació de tractament, prou vaig sentir contar de la influència del mesenquisme i dels leucòcits i d'aparicions de reaccions.

De tot això no vaig poder comprovar res. A mi em sembla que la influència indesmentible del tractament de Zeileis és a causa d'un *canvi en el sistema*. El punt d'atac no és, però, el cos malalt, sinó l'ànima malalta. Només això explicaria com tots els mals des del mal de cap fins a la gota del dit gros del peu, són guarits o alleujats amb el mateix tractament. A bastants metges els és desconegut que molts mals no solament nerviosos, sinó orgànics, poden ésser molt influïts per vies psíquiques. En altres casos encara més; aquí només us faig memòria el tractament purament psíquic de les berrugues i certs eczemes. Així, doncs, és suggestió, dirà el lector arronçant les espatlles i considerant el problema com a resolt. Per a mi, però, tot just comença el problema.

Nosaltres, els metges, tenim el deure de gua-

rir el malalt. Com es realitza això, és una de les següents preguntes: Per què no tenim la mateixa força de suggestió de Zeileis, o, senzillament, per què no podem nosaltres suggestionar tant o millor que ell? Amb això toquem allò que jo en dic la tragèdia del metge d'avui dia, *l'espai existent entre el seu saber científic i la seva influència mèdica*. Nosaltres som, dit d'una vegada, diferents persones en el laboratori o en la taula d'estudi, del que hem d'ésser o hauríem d'ésser al costat del llit del malalt. De vèncer aquesta separació interior, no ho aconsegueix cap de nosaltres. Perquè això és el mal; una mica suggestionem tots, en volem fer, de suggestió, tant el metge de fora com el gran professor i conseller. El que no està d'acord, orgullós de la seva ciència, aquell és el que suggestiona més que cap altre. Hem de suggestionar, quan estem al davant de l'home malalt; a l'hora de consulta, al llit, a la taula d'operacions. Tot metge suggestiona, tan bé com pot. El metge pràctic, per exemple, suggestiona amb l'aparell elèctric o el ràdio-lux (jo conec un excellent metge de poble, que actua en la nostra endarrerida Cambia; aconseguí de treure els dimonis del cos amb un aparell de fonendoscòpia).

El metge de ciutat ja té el sol d'altura, diatermis, sollux, raigs blaus i vermells, etc.

En un grau superior encara trobem el psicoanalista que treu el dimoni d'una manera altament científica; finalment, el savi professor, a la disposició del qual estan les més noves i enredades teories en quantitats indefinides. Prou, jo vull en un altre lloc endinsar-me més en aquests assumptes importants. Tornem cap a Zeileis. Per què pot suggestionar millor que nosaltres?

Si hom està hores i més hores al costat de Zeileis, davant de centenars de malalts, aleshores la més tremebunda impressió és: En quants sofriments és avui encara impotent la medicina? A quants inguaribles ni tan sols els pot proporcionar consol ni esperança? Una bona tercera part d'aquesta gent ja ha estat en va a casa dels millors metges de tots els països, i el desconhort que per arreu trobaven els ha dut a Zeileis. Zeileis influeix, suposo jo, sense ell saber-ho, per mitjà de suggestió, menys per la suggestió dels aparells que de la seva personalitat.

Podem aprendre alguna cosa d'aquest curander? Certament que no, amb relació científica, però, sí, en conèixer les persones i tractament

de les mateixes. Faré esment d'alguna cosa:

1. El més important, Zeileis sap guardar, sobretot, la distància necessària entre ell i el que cerca el seu ajut. Ell serva el seu secret i refusa de donar qualsevulla explicació al malalt sobre la base i influència dels seus raigs. "Vés al dimoni i deixa'm en pau", diu a una malalta impertinent, que ell té per un veritable *Bisgurn* (drac). Sense voler, hom recorda el ja desaparegut i formós tipus del també groller metge, per exemple, el vell Heim. Què és allò que fem avui? A l'hora de consulta sostenim un discurs científic i complet al malalt mig instruït dintre la medicina, escrivim articles en diaris i setmanaris, el tamany i el contingut dels quals, és, des de fa molt de temps, insuportable al públic. Cada divendres al vespre tota persona pot sentir per ràdio "el més nou dintre la medicina", dit per una de les més sàvies boques. En aquest cas jo veig el senyor Esteve com deixa l'altaveu i d'u d'avorrit: "un altre cop un d'aquests professors", i agafa amb més gust el cigar dels vespres i el fonògraf. Allò que els metges fem tot el dia no és altra cosa que una profanació de la medicina. No, no estem molt llunyans de la prostitució de l'art de guarir. I davant tot l'esmentat ens admirem quan els malalts fugen de nosaltres i se'n vap cap a Zeileis? Aquell que resta parat davant de tot això, és que desconeix per complet la força impulsiva de l'ànima humana.

2. Zeileis es preocupa de formar una esfera de confiança al seu entorn. Els malalts entren dintre de la seva habitació, preparats moralment. Pertot arreu han sentit parlar d'ell i dels seus guariments meravellosos. La seva avançada edat (jo vaig sentir números de 78 a 110 anys, en realitat, és un home que té els seus bons 60 anys), les seves forces sobrenaturals (que naturalment no existeixen), els seus experiments físics, que s'estenen sobre més de 34 anys, la procedència misteriosa (Índia, Pèrsia, en realitat Austria) i, en darrer lloc, els seus guariments meravellosos van de boca en boca. En això ve la suggestió directa, l'habitació mig fosca, baixa i ovalada irregularment, escassament il·luminada per dues làmpares elèctriques, les quals estan sostingudes per les boques de dues serps monstruoses. Els sorolls rars i espeternegants, el reflex blavós de la il·luminació elèctrica, la xispa,

la sensació especial, barreja de sorpresa i de dolor que tota persona nota sota la xispa elèctrica. Però, tot això, jo ho tinc per fets en tot cas prescindibles o substituïbles per altres aparences. La suggestió veritable està en la interioritat de la persona de Zeileis, apart, també, de la interioritat de tot veritable gran metge. Tot això s'ha de veure amb els propis ulls: l'home doble i fort amb la barba lleugerament grisa i completa, amb el ventre ben rodó, en mànegues de camisa, amb el coll (un coll de Schiller), la Virgínia sempre a la boca. Pausadament rep un malalt darrera de l'altre, posa l'una mà al clatell i diu, mentre electritza durant segons, algunes paraules tranquil·litzadores i encoratjadores. Tutreja la major part dels malalts. De tant en tant, una paraula alegre, un xisto una mica agre, per exemple, una xispa sobre la ben rodonejada espatlla d'una malalta que s'escapa. Tothom s'alegra i una onada de desenfadament i confiança alegre rodeja la massa de persones. La manera de tractar les multituds, és, certament, la mateixa que ho feia el ja mort, curandero Coué. El sentit i la influència d'aquest tractament són fàcils de comprendre. Dintre la nostra habitació de consulta escoltem al senyor president, al senyor director del banc, al ministre, al primer secretari, al propietari noble, al gran comerciant, a la noble senyora, etc. Tot això no ho coneix Zeileis. Tots els malalts es despullen junts de mig cos a l'habitació de tractament. Amb la vestimenta cau també el títol i la classe. No resta altra cosa que el miserable home malalt, cera tova sota les mans del doctor. Passant per davant de Zeileis acaba tota classe d'alcúrnia. Amb un acord silenciós es deixa passar primer el cec, el mutilat, el malalt greu, el nen. A tots els cerca el llaç d'amor fraternal, i estan units amb la confiança necessària en aquell home que els vol i els pot ajudar. Aquesta expressió de complet lliurament jo només l'he vist als temples de l'església cristiana, i molt més encara, als temples orientals, de tant en tant, també als llocs de treball dels grans metges.

I nosaltres els metges corrents, els pràctics? Nosaltres som tots amb raríssimes excepcions metges de caixa i tenim l'esplèndid sistema de la lliure elecció de medicina. El malalt cerca el metge de confiança. Per això, únicament, un sol número. La caixa general de malalts de Nüren-

berg a l'any 1927 deixà de controlar de 141.299 socis, 91.186 pel metge controlador. Què vol dir això? Això vol dir desconfiança, tremebunda desconfiança vers l'assegurador i vers el metge. L'assegurança social, "el més gran fet de la cultura del poble alemany", ha aconseguit que la confiança mútua ha estat foragitada per complet dels nostres gabinets de consulta, sense que sigui possible el treball profitós del metge.

Només uns pocs i comptats metges estan en possessió d'aquesta confiança. Els seus malalts expliquen meravella sobre meravella, exactament com els malalts de Zeileis. Em reservo exemples; els vull dur en un altre lloc. Benaurat el metge a l'entorn del qual, diguem-ho així, està estesa una aurèola de confiança infantívola i veritable!

A Gallspach s'expliquen moltes rondalles de les riqueses immensurables del metge meravellós; que no li és necessari de visitar malalts, i que ho fa per pur amor a la humanitat. Jo, això, no ho crec. Cada tractament costa 3 schilling (com vaig sentir, té la intenció d'apujar-lo fins a 4). Els dies normals això representa en 1.000 malalts i cada un tres guariments, la suma rodona de 9.000 schillings=5.400 marcs, que per vuit hores de treball és alguna cosa. Però, malgrat això, Zeileis sap molt millor que molts metges de demostrar la seva independència al malalt. Respecte aquest punt, exposarem dos exemples:

Un milionari americà s'adreça Zeileis, però, desitja de no aparèixer entremig de la multitud, sinó que vol ésser rebut particularment pel metge meravellós. Ofereix per tal motiu una suma fantàstica. Zeileis ho refusa i, per tant, negocia amb molta intel·ligència!

Després d'alguns dies vaig anar de Gallspach a Graz i parlo amb molts metges i professors, als quals els pregunto: "Existeix aquí algun doctor o professor en medicina que refusaria, com Zeileis, les ofertes especials del milionari?" La resposta: "No, per aquesta suma estem disposats a rebre'l de nit."

2. A la meua presència comuniquen a Zeileis que una senyora amb les seves dues filles ha vingut a la consulta, però que se n'havia entornat en veure la gentada que s'esperava. Zeileis compadeix a aquella dona. Molt bé! Això és allò que ha de pensar tot metge: si un malalt no va a veure'l, no en surt perdent el metge, sinó el malalt.

Exemple contrari: Estic parlant amb un cirurgià molt enfeinat, metge director d'una gran clínica. Tot parlant vàrem tractar de les vacances del metge, especialment de la caça. "Si, diu el professor, jo abans anava molt a caçar. Un dia, però, vaig tornar a casa i em varen dir que dos (dic i escric, dos) malalts particulars havien volgut parlar amb mi. Des d'aquell dia vaig abandonar la caça per complet."

Conec professors, que eren feliços d'ésser admesos en les pràctiques de les caixes i que ho suporten tot amb la idea de què, *jo he estat admès i puc contribuir, encara que modestament, a la gran caixa*. També aquí podríem aprendre alguna cosa de Zeileis.

El metge ha de tractar. Els enormes progressos de la medicina ens han fet oblidar a nosaltres, el problema principal. Els metges tenim excel·lents descobridors, diagnosticadors, però, també tenim molts pocs metges que saben tractar a l'home, a l'home malalt. Zeileis domina, sense cap mena de dubte, aquest art. Tot s'ho fa ell sol, tracta *realment, amb les dues mans*. Els assistents, també metges, fan d'espectadors.

Jo rellegeixo el present article. Els meus enemics riuran i diran que En Liek ataca novament als incrèduls. "Liek defensor del curandero", quin títol més excellent! Jo faig el sord, que és sempre el meu refrà. Els meus amics m'entendran millor. Dic que el metge ha d'aprendre d'on pot, a les escoles superiors, a la vida pràctica i especialment en el *campament enemic*. En el tracte de les persones, en saber guardar la distància i la independència del malalt, en l'art d'influir moralment, i en efecte, en aquest sentit podem aprendre molt de Zeileis. Allò que hem de reusar, ja es desprèn de si mateix: el superficial, l'irresponsable manera de diagnosticar, el tractament esquemàtic de les multituds, la suggestió barroera. Una mica de suggestió tots la tenim. El paper que representa la suggestió, en una especialitat aparentment exacta com la cirurgia, ja l'he explicat repetides vegades, ho tornaré a explicar en conjunt en un altre lloc. Zeileis no és altra cosa que un hipnotitzador del segle xx.

No haig de perdre gran cosa de la meua reputació, per tant, puc dir tranquil·lament: Si no hi hagués cap Gallspach i cap Zeileis, tindriem d'inventar-los. Els llocs de miracle són necessaris,

mentre a la medicina no li sigui possible de guarir tots els mals, o, almenys, de procurar alleujament i esperança. Semblants temps no han existit mai en la història de la humanitat i per tant sempre veurem, com els malalts inclinen el seu cos destroçat i estemordit vers el miracle. Abans eren els reis i homes sants, els quals se'ls creia d'una força guaridora sobrenatural, o els religiosos els quals tenien el deure d'ajudar al desgraciat; i es feien diferències d'especialitats, ja que en certes malalties orgàniques s'atribuïen molts èxits a certs religiosos. En els nostres temps descreguts, ja que els temples d'Asclepios s'han tornat llocs d'investigacions o mercats, els sacerdots de medicina s'han tornat metges de caixa. Tota vegada que els sants homes i dones han perdut la seva força, no li resta a l'aclaparat i al doblegat per una malaltia cap altre remei que lliurar-se a l'home meravellós. "Curanderos com Ast, Priessnitz, Kneipp, Schrotk, Rasputin, Felke i Zeileis seran sobers quan la medicina aconseguixi, dintre tots els terrenys, allò que avui pot dintre d'alguns. Jo no tindria cap escrúpol en enviar certs malalts a Zeileis, com inguaribles, després també li trametreria malalts nerviosos amb certes idees espirituals, aquells que requereixen de miracles. Fins avui només ho he fet una vegada amb una senyora amiga que tenia una esclerosi múltiple molt greu, visitada sense èxit pels primers metges. D'altra manera, només aconsello als meus malalts l'hipnotisme en dies que es trobin bé (com bioquímica, Mazdazuanismos, Sepdelonopatia), però, en malalties corrents que vagin a veure el metge apropiat.

Que la ciència mèdica és en altres malalties

molt superior a Zeileis, és natural. Per això, d'entre molts exemples, exposem-ne un:

Fa algunes setmanes va córrer pels nostres periòdics que una jove de 32 anys, de Danzic, visitada per Zeileis, havia mort de repent en el viatge de retorn. A Gallspach vaig enterar-me més detalladament. La senyoreta patia des de feia 15 anys d'atacs d'ofec. Va ésser tractada durant 4 dies per Zeileis de la manera esmentada. Quan tornava en automòbil va tenir un fort atac d'ofec del qual morí. L'autòpsia demostrà un goll retro-esternal, un mal, que es fàcil de reconèixer pel metge i fàcil d'eliminar per una intervenció sense perill.

I, finalment, l'última pregunta: Quin mitjà hi ha per sobrepujar a Zeileis? Tal com ho fan els metges austríacs, això és, per mitjà de prohibicions i atacs en els diaris, com es pot preveure, no serveix de gran cosa; són només que mitjans de propaganda per En Zeileis. Per nosaltres, l'únic mitjà que és infalible consisteix, en què el miracle terapèutic tingui lloc davant la ciència i la seva acció queda instantàniament exhausta. Això es podria demostrar fàcilment en la història de la medicina. El vell bruixot Zeileis és massa llest per dur a terme aquest suïcidi; serva el seu secret. El vell Zeileis és d'una sola peça. Tot al contrari, el jove Zeileis, el metge aprovat, que quasi es podria dir que per desgràcia seva. Dintre d'ell existeix la divisió del metge d'avui dia que abans assenyalava. Ell vol demostrar, científicament, junt amb el professor Wendt, les guaricions del seu pare en el Congrés internacional de Boston. Això ens pot alegrar o ens pot saber greu, però, serà la fi segura del bruixot de Gallspach. Tard o d'hora, el desenllaç és irremeiable.